

Oázis

A Magyar Schönstatt Család lapja

Veled döntünk

Kiút a túlprogramozottságból

Újra feltöltődni

Próféta, aki nem tud beszélni

A tékozló lány

Ha nem jutunk dűlőre

Libikóka rúdján

2012/2.

Nagykorúság

Tízennyolcadik születésnapra vagyunk hivatalosak. Nem is akármilyenre. Egy közösség ünnepli fennállásának nagykorúságát. Jól emlékszem a kezdetekre, mikor öt-hat éves gyermekeként próbáltuk őket összeteregetni a közös imához, játékhoz. Vagy az első táborunkra, mikor még a hátizsák vitte az inci-finci gyerekeket. Mennyi közös élmény, mennyi nevetés, mennyi közös erőpróba, mennyi közös év! S mennyi munka, számolatlanul, hogy Isten ügyét szolgáljuk!

Mára a kisgyermekek felnőttek, s huszonnégy éves fiatalokként élnek a világban. Öröm rájuk nézni, ahogy erősen, derűsen, mély hittel élnek az életüket, öröm úszkálni ennek a szépen megszervezett ünnepnek a kedves eseményeiben: a közös szentmise adja a mélységet, a ve-

telkedő a vidámságot, az ünnepi ebéd a testet vidámítja, a diavetítés az emléket eleveníti. Olyan jó köztük lenni!

Schönstatti fiataljaink jutnak eszembe, akikre öröm ránézni. Nagyszerű fiatalok, akikben lehet bízni, akikre lehet számítani. Akik saját szabad elhatározásukból tartoznak a közösségünkhöz, akiknek megszágyenítő a mélységre való törekvésük, akik keményen küzdenek a saját útjukért, akiktől olyan sokat tanulhatunk. Ha ilyen fiataljaink vannak, van reményünk, és van miért örülnünk.

Most a saját kicsi gyermekeinkre nézek, és sikerül felülemelkednem a hétköznapiok nyugén. Öröm pislákol a szívemben, mert érzem, hogy a Jóistennek munkatársai lehetünk, hogy minket használ eszközüül ahhoz, hogy felnevelje az új generációt, az Ő kis kedvenceit.

Április 21-én jótékonyági koncertet tartottunk a Párbeszéd Házában. Igyekeztünk bemutatni ifjúsági közösségünket és a közösségi hely ügyét pár fiatal személyes élményein és gondolatain keresztül. Az estét Uzsaly Bence és a SZERÁF kórusmuzsikája tette igazán ünnepivé. Rengetegen eljöttek, a koncert alatt pedig összesen 115 625 Ft adományt gyűjtöttünk össze, háláson köszönjük mindenkinek! Ugyanakkor továbbra is keressük az ideális helyet közösségünk számára, ha bármilyen lehetőségről hallotok, kérjük lépjenek kapcsolatba velünk.

Ifjúsági egyesületünk, az Erős Fiatalokért Egyesület immáron saját folyószámlával rendelkezik, így az esetleges adományokat a következő számlaszámra várjuk: 16200151-00228804

Minden felajánlást szívből köszönünk! www.erosfiatalokert.schoenstatt.hu

Tartalom

Örömvadászat.....	3
Tartalom.....	4
Esszé.....	5
Életünkben.....	8
Kentenich atya tanításából.....	31
Élő háziszentély.....	33
Otthonra találtunk.....	35
Női rovat.....	38
Férfi szemmel.....	43
Gyermeknevelde.....	44
Kincsesláda.....	47
Oázis konyha.....	48
Van/Nincs boruk!.....	49
Gyerekszaj.....	50
Gólyahír.....	51
Hírek.....	51
Fiatalok Oázisa.....	56

Jelenlegi számunk házigazdája az **Budapesti Régió** volt, köszönjük a munkájukat!

Őket a **Soproni Régió** követi. A következő Oázis központi témája: **Lélekápolás minden mennyiségben**
Lapzárta: **2012. augusztus 30.**

Várjuk írásaitokat a következő címre:
oazis@schoenstatt.hu

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2012. június, XXII. évf. 2. (66.) szám, a Családok a Családért Egyesület (**Magyar Schönstatt Családmozgalom**) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- **Főszerkesztő:** Endrédy Pisti és Orsi
- **Készítették:** Andai Zsolt és Anikó, Bodó Márton és Rita, Csabai Márta, Csermák Kálmán és Alice, Cziganik Anna, Dalmadi Anna, Dabóczy Tamás és Bibor, Endrédy István és Cili, Endrédy Gábor, Fehér Zoli és Marika, Fejér György és Tünde, Fleischer Andi, Gál Szilvi, Gertrud-Maria Erhard, Hoffer Gergő és Orsi, Horváth Zsolt és Ildikó, Kiss Ádám, Kozma Böbi, Komáromi Mari, Könnyid István és Andrea, Lázár Ádám és Sonja, Lindner Magdi, Lipóczki Laci és Erzsi, Mészáros Zsuzsa, Monostori Sára, Mosoni István és Kati, Ramocsai Pál és Mónika, Sallainé Karikó Éva, Schumicky Ildikó, Soós Viktor és Zsuzsi, Ther Antal és Ágnes, Ther Tamás, Török Janka, Oláh István és Éva, Schönstatti lányok, Török Orsolya, Treer András és Mária, Varga Erika, Vértesaljai János és Vali, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci
- **Szöveget gondozta:** Schumicky Ildikó, Heiszer Erika
- **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
- **Képszerkesztő:** Lów Helga • **Grafika:** Laza Dominika, Ozsvári Imri
- **Címlapkép és hátsó borító:** Ramocsai Marinka
- **Nyomás:** ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát! Az óbudavári építkezéseket a Schönstatt szentélyt Magyarországnak Alapítványon keresztül tudjátok támogatni (73200031-11252201 számlaszámon).

Átvenni a Jóisten ritmusát

Önök tele vannak munkával, dolgoznak a plébániájukon, kántorkodnak, ott van a rengeteg kapcsolatuk is, szomszédokkal, ismerősökkel. A hivatásukban is tevékenykednek, és gyakran több a munkájuk, mint amit teljesíteni tudnak. Ilyenkor azzal a dilemmával találkoznak, hogy hová helyezték a prioritásokat. Hogyan rangsorolják a foglalkozásukban jelentkező különböző munkákat és a családdal kapcsolatos tennivalókat. Azzal az érzéssel kell élniük, hogy gyakran nem tudják úgy előkészíteni a dolgokat, mint ahogy szeretnék. A „teljesen normális” családi káoszról érkeznek ide, gyermekeik nevelésének gondjával, feladatával. Sokan a mindennapos harcból jönnek, mert a munka nagyon igénybe vesz bennünket, és a harcoknak, sérüléseknek a nyomait hordozzuk a szívünkben. Hordozzuk a bizonytalanságainkat, a gondjainkat és a reményünket is.

Szeretnénk újra feltöltődni, újból felszerelkezni, hogy országunk jövőjéért együtt dolgozhassunk, mint a Szűzanya eszközei. Forrásunkhoz, a szentélyhez megyünk, és azt várjuk a Szűzanyától, hogy újra otthont ajándékozzon nekünk a szívében, hogy átalakítson bennünket. Szükségünk van az Ő átalakító erejére, saját magunk, a házasságunk, a gyermekeink számára, a családjuk számára, munkánk, munkatársaink, környezetünk számára. Azt várjuk a Szűzanyától, hogy ismét küldjön bennünket.

Kentenich atya egyszer egy hölgynek személyes levelet írt: „Őrizze meg helyét a Szűzanya szívében! Ön mindenképpen oda tartozik, ahol nyugalom van és biztonság. Az Ő szívében a győzelembe vetett hit is jelen van. Minden élethelyzetben és minden esetben tegyen jót, ahol alkalom nyílik erre, és mindenben fedezze fel, hogy jó atyai kéz van Ön mögött, ami sorsát vezeti és irányítja egy bölcs élettervnek megfelelően. Mindig gondoljon arra az egyszerű igazság-

ra, hogy Isten atya, Isten jó, és minden jó, amit ő tesz. Ha ebbe belekapaszkodik, akkor meg fog birkózni az élettel, és áldássá fog válni nagyon sok ember számára.”

Lelkünk ápolása az, amely megújít minket, lelkesít bennünket, mely erőt ad nekünk, és hozzásegít ahhoz, hogy újjászervezzük önmagunkat.

Ez segít abban is, hogy házaspárként megtaláljuk a ritmusunkat. Gyakran halljuk, hogy milyen nehéz időt találni a házastársi beszélgetésre. „Megpróbálunk hetente egyszer kikényszeríteni erre időt. Néha mennydörgés és villámlás közepette valósul meg. Úgy érezzük, hogy tizenkilenc évi házasság után is még csak ismerkedünk egymással. Még mindig úton vagyunk.”

Fontos, hogy házaspárként újra megtaláljuk a ritmusunkat.

Kentenich Atya a következő lépéseket ajánlotta a házastársi beszélgetéshez:

1. Közösen előretekinteni, hogy mi áll előttünk a következő héten vagy a következő évben.

2. Közösen visszatekinteni, hogy mi volt az elmúlt hónapban, az elmúlt héten...

3. Közösen föltekinteni, hogy mit szeretne mindezzel a Jóisten mondani számunkra, megéljük-e még Istent a házasságunkban; megfigyelni, hogyan akar Ő vezetni bennünket, és hallga-

tunk-e Rá. Szakítunk-e időt arra, hogy a Szentlélek megérkezessen hozzánk?

4. Olyan tenni, ami mindkettőnknek örömet jelent. Fontos, hogy újra együtt megtaláljuk azt, ami mindkettőnknek örömet okoz.

Egy házaspár nehéz időszakban volt. A férj nagyon zárkózottá vált. Nem találtak semmilyen lehetőséget arra, hogy egymáshoz közel kerüljenek. Azt mondtam nekik, hogy tegyenek valami olyat, ami mindkettőjüknek örömet jelent. Válaszuk az volt: „nincs rá időnk!” Aztán elgondolkoztak, és végül csak egy dolgot találtak, ami mindkettőjüknek örömet jelent: megnéznék egy játékfilmet.

Jó, akkor ezt tegyék együtt, kényelmesen, és aztán beszéljessenek a filmről! – mondtam nekik. Ebben a helyzetben ez is több volt a semminél.

Mi az, ami mindkettőnknek örömet jelent? Találjunk ebben új ritmust!

Egy másik házaspár egy olyan időszakban, amikor nagy nyomás nehezedett rájuk, tánctanfolyamra ment. Nehéz volt megszervezni, a gyermekek még kicsik voltak – így a gyermekvigyázást is biztosítani kellett –, de nagyon tudatosan csinálták, a házasságukért. Ez az együtt táncolás összehozta őket, feloldotta a feszültséget, olykor a tánc után jót is beszélgettek. De ha nem is mindig beszélgettek, a tánc önmagában is intenzív kommunikáció.

Vannak, akik szívesen mennek a szőlőskertbe sétálni. A feleség nagyon temperamentumos, olykor mennydörög és villámlik, de ez még mindig jobb, mint – ahogy a németek mondják – „a csendes mise”! Fontos, hogy párbeszédben maradjunk!

Ha külsőre nyugodt is vagyok, belül még lehetek nyugtalan. Ha mindig futunk, és végre megállunk, házaspárként sincs mindjárt mondanivalónk egymás számára. Ezt a fázist el kell viselni, aztán lassan feltöltekezni, megtalálni közös ritmusunkat, és újra hidakat találni egymáshoz.

Egy schönstatti atya mesélte, hogy amikor még fiatal volt, Argentínából jött el egyszer Németországba több fiatal egyetemista fiúval. Mindannyian schönstatti atyák szerettek volna lenni. Teológiát tanultak itt, és lehetőségük nyílt arra, hogy egyszer találkozzanak Kentenich atyával. Fél óra állt rendelkezésükre, amit Kentenich atyával tölthettek ebéd közben. Jól akarták kihasználni ezt a rövid időt. Négy nagy problémájuk volt, mint évfolyamnak, mint a mozgalom tagjainak:

probléma a palottinusokkal, probléma a Mária-nővérekkel. Felosztották maguk között a témákat, fejenként 3-3 percre. Kentenich atya közben kanalazta a levest, majd egy idő után letette a kanalat, és megkérdezte: „És bensőleg megnyugodtak?” – „Igen, igen!”

Aztán folytatták a panaszkodást tovább. Kentenich atya tovább evett, meghallgatta az újabb panaszkodót, majd letette a villát, nem beszélt a problémáról, csak annyit kérdezett ismét: „Bensőleg megnyugodtak?” – „Igen, igen! De...” – és folytatták a panaszkodást. Kentenich atya ismét megkérdezte: „**Bensőleg megnyugodtak?**”

Tehát nem foglalt állást minden problémával kapcsolatban. Talán idő sem lett volna erre, de a hallgatók észrevették, hogy „leckét akart nekik adni.” Ez nagyon mély benyomást tett rájuk. Ebből a beszélgetésből azt vitték magukkal, hogy nem fognak azonnal választ kapni minden problémájukra, hanem minden attól függ, hogy a benső nyugalmutat megtalálják-e. Ez a kérdés egész életükben elkísérte őket. Amikor már mint felszentelt papok sok-sok év után újra találkoznak, olykor-olykor egyikük megszólal: „Bensőleg megnyugodtatok?”

Nem tudunk mindig minden problémát megoldani, mégis nyugalomra juthatunk.

Ha nem önmagunkon kívül élünk, hanem önmagunkban. Ha nem a házasságon kívül élünk, hanem egymás

...nem fognak azonnal választ kapni minden problémájukra, hanem minden attól függ, hogy a benső nyugalmutat megtalálják-e.

szívében, akkor Istent is megtalálhatjuk a középpontban, újra megtalálhatjuk a ritmusunkat és átvehetjük a Jóisten ritmusát.

A Szentírásban Jézus azt mondja: „gyertek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok”. Nyugalmat szeretnék adni nektek. Gyertek

és pihenjétek ki egy kicsit magatokat. Az Ószövetségben van egy hely, ahol a próféták egyike Istennek a hangját keresi. Nem találja meg a viharban, a nagy szélben sem, hanem csak az egészen halk szellőben... Ha csendben maradunk, akkor nagyobb eséllyel találjuk meg az Istent.

(Gertrud-Maria Erhard nővér előadásából)

Ajaesző

Csendben kopog az eső a tetőablakon, a kezem a billentyűzeten. Pici kéz kapaszkodik a combomba, feszült vagyok, reflexből eltaszítanám, de elég hozzáérnem az apró kézfejhez, áramütésként fullad szét bennem a szeretet. Halkan a hóna alá nyúlok, az ölembe ültetem.

– Aja, eszik a esző – közli velem a fontos tény, mintha eddig nem tűnt volna fel.

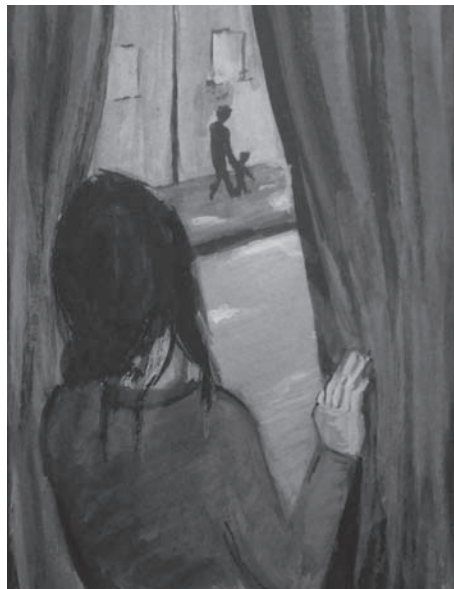
Szelíden megsimogatja arcomat ragacsos ujjacskáival, szeméből záporozik a követelés, miközben folytatja:

– Ki kell menni a játszókára – játszóka, a mászóka és a játszótér keveredése. – Persze, Gergő, kimegyünk. Amint Apa hazajött. Majd ti ketten kimegyünk.

Elkeseredetten próbálja magára vonni a figyelmemet: – Aja, piszilnem kell! – Menj ki, Gergőkém. – Aja, szíj a kuta. – Persze, Gergőke. – Aja, eszik a esző, Aja a játszókán, Ajaesző...

A csengőszóra kivetí magát az ölemből, az ajtó felé lendül, ezerrel próbálja elérni a kilincset, apró mancsai kíméletesen foltokat hagynak a tejüvegen, miközben visít, Apa, Apukaaa... Persze őt az ösztön hajtja, a vér szava szólítja, de nem mellőzendő az a körülmény sem, hogy esetleg Apa lehet a célszemély, aki arra szolgál, hogy elszállítsa őt a játszókára. Megyek utána, nem kisebb lelkesedéssel, bár engem inkább az a vágy vonz, hogy végre kibeszélhessem magam...

A kulcs után kapok, bedugom a zárba, elfordítom, és ott áll, úgy, ahogy be-

leszerettem, ahogy mindig is szerettem, és ahogy mindig szeretni fogom, zilált hajjal, csillogó szemüvegben, borzaszókén. Nem állom meg, hogy az ölebe vessem magam, egy néma csendben töltött nap után rendkívül éhezi az ember a szavakat. Fáradt mosolya szétárad a szobában, ölemből hull készséges szelídsége, ahogy az akasztóra a kabátja. Sóhajtván kihúz egy konyhaszéket, belekortyol a vízbe, és ölebe emeli a kicsit, aki, persze, már körülötte kuncsorog.

Apa megadóan beletörődik a sorsába: ha Gergőke játszókázni akar, Apa játszókázni viszi. Szelíd mosollyal figyelem, ahogy újra felhúzza a kabátját, cipőjét, még ki se pihente magát, de megy. Az ígéret szép szó, és ő helyettem is betartja.

Csukódik az ajtó, a csicsergő gyerekhang apró léptei és a dörmögő atyai járás zajai lassan elhalnak. Ellebben a függöny, talán az én kezem húzta el. Talán. Az utcán, a szemerkélő esőben nézem a távolodó két alakot, a csámpás kis ördögöt, és Apját, a Fényhozót. Sosem szívleltem

az esőt, Apa sem, de hát Gergőke az Gergőke. Toccsanó tócsák a messzeségben, az ég szürkésege egybeolvad a városi szmoggal, és sóhajtván bámulok a pici férfiak után, távolodó hangyák a légtérben.

Azt hiszem, Ajaesző, ami pereg az arcomon.

Áldatlan állapot

Istvánnal és Andival a nyári családnapon találkoztunk. Nagyon megfogott bennünket az, ahogy az életükről, Istenre és egymásra találásukról meséltek. Megkértük őket, hogy osszák meg ezt veletek is az újság hasábjain.

Könnnyid István vagyok, Budapesten születtem, ott is nőttem fel. Tizennyolc éves koromig eljártam hittanra, voltam elsődíjazó és vasárnaponként beálltam ministrálni is. De érettségi után úgy gondoltam, hogy én már felnőttem, megtanultam, amit kellett, meg is bér-málkoztam, és nekem bőven elég, ha vasárnaponként elmegyek misére, utazások során betérek megnézni a templomokat, húsvét és karácsony előtt győnni megyek. Vasárnapi keresztény lettem.

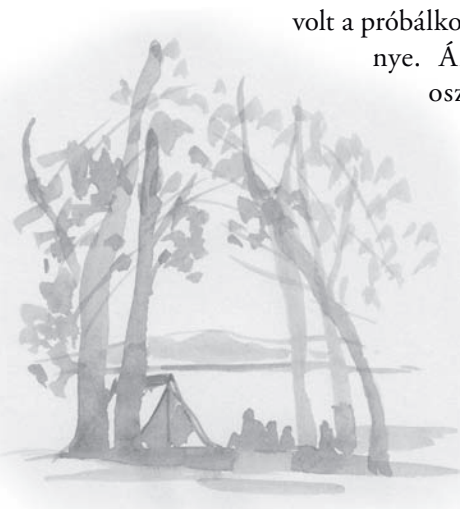
Könnnyid Zsoldos Andrea vagyok, kereskedelmi közgazdász, a két kicsi lányunk mellett jelenleg a Mária Rádióban önkéntes műsorvezető-műsor-szerkesztőként dolgozom, és tanulok az AVFK-n. Megkereszteltek ugyan születésem után, de gyermekkoromban nem kaptam vallásos nevelést. Szüleim sem éltek hívő életet. Templomba nagy

ritkán csak kísérőként, vagy esküvők alkalmával jutottam el.

István: Ifjú éveimben a világi hívságok egyre messzebb sodortak a hitemtől és az egyháztól. Egyszer szokás szerint szerettem volna győnni, de miután „kiderült”, hogy akkori barátnőmmel egy lakásban („vadházasságban”) együtt élek, nem kaptam feloldozást. Mivel nem tudtam elkerülni a bűnre való alkalmat. Ezt úgy tekintettem, hogy az idősebb pap bácsi és természetesen az egyház nem tud a korrallal haladni, eljárt az idő már felette. És azt gondoltam, hogy ez én Istenhitem nem is ettől függ, nem is annyira fontos a győnnés és a szentáldozás. Utána a vasárnapi misékre is úgy tekintettem, hogy nem az a lényeg. Ha volt időm, akkor elmentem, ha nem volt időm, vagy inkább nem volt kedvem, akkor nem. Nem az a fontos, nem az a lényeg – vettem át a sokszor hangoztatott kifogást.

Andi: 1991-ben született egy kisfiam, házasságon kívül. '93-tól egyedül neveltem. Úgy gondoltam, hogy néha az ő jelenléte nehezíti meg, hogy megfelelő társat találjak magamnak. Hosszú éveken át nem is sikerült, csalódás és elkeseredés

volt a próbálkozások eredménye. Általában nem osztottam meg ezt a lényegi információt a bemutatkozásokkor vagy az első találkozás alkalmával a másikkal. Amikor azonban elmeséltem a történetemet a kisfiammal,

ezt követően már nem voltam megfelelő partner. Míg nem az egyik nyaralásunk előtt, ahová a kisfiammal készültem, magamban abban reménykedtem, talán lesz valaki már, aki így ismer meg már az első pillanatban: hogy van egy gyermekem, és vele együtt elfogadna és szeretne. Utána elutaztunk Horvátországba, ahol megismerkedtem Istvánnal. Ez 2001-ben történt. A felismerés, hogy valaki meghallgatta és teljesítette a kérésem, csak évek múlva tört elő bennem. István számomra a Jóisten szeretetének jele. Isten ajándéka. Pár hónapon belül össze is költöztünk, és elkezdődött a mi közös életünk, ami nem mondhatnám, hogy felhőtlen volt, mivel sok veszekedés és civakodás kísérte a mindennapjainkat. Valami hiányzott.

István: A mókuserékben jól elvöltünk, sokat utazgattunk, és továbbra is volt alkalmam szép vallásos élményeket gyűjteni, de a lendület megtört, egyre jobban „elszigetelődtem”. És lehetett érezni rajtam, hogy valami nem gömbölyű. Nem vagyok boldog, nem vagyok elége-

dett, nem élek harmóniában. Barátok, rokonok, ismerősök azt gondolták, hogy Andi lehet az oka, hogy Ő nem való hozzám. Olyan „se veled, se nélküled” kapcsolatunk volt. És ilyenkor az ember elkezd keresni valamit. Elkezd keresni magát, keresni az utat, keresni az Istent... 2007. augusztusában külön költöztünk Andival, és úgy volt, hogy vége a kapcsolatunknak. De két-három hét teljes kommunikációs szünet után, egy „véletlen” találkozásnak köszönhetően rájöttünk, hogy még mindig – vagy már megint – szerelmesek vagyunk egymásba.

Már szeptember közepe volt, amikor egy vasárnapi hosszú beszélgetés után maradék holmimat is elhoztam Anditól, és az esti misére a Szent Imre templomba mentem. Itt „véletlenül” belecsöppentem a Városmisszió kezdő programjába. Ezt azóta úgy érzem, mintha kimondottan nekem indították volna. :)

Andi: Istvántól hétfő reggel kaptam egy e-mailt, hogy van a Városmisszió, és hogy nézzem meg, hátha találok rajta valami jó programot magamnak. Bízva abban, hogy valamelyik eseményen újra láthatom őt, beszerveztem egy barátnőmmel egy-két helyszín meglátogatását. Őt nem találtam meg a programokon, de rá találtam arra a leírhatatlan érzésre, hogy van Valaki, aki mindenkinél jobban szeret engem. Mire hazaértem, már világosan meg tudtam fogalmazni magamban, hogy mi ez az érzés: ez Isten szeretetének a valós, fizikai megtapasztalása. Ez volt megtérésemnek első pillanata. Ezt a találkozást, így utólag visszatekintve, már régóta előkészítette számomra a mennyei Atya, már évekkel korábban, 2005-ben kezdődött. Jól emlékszem, egy kolléga-

nőmmel beszélgettem arról, hogy Valaki valamilyen módon irányítja az életünket, hogy nem csak rajtunk múlik. A sok lehetőség, amit kapunk, az Valahonnan jön. Aztán a Jóisten felé István is egy vezetőm volt, aki számomra az Atyát közvetítette, akinek a hite nagy-nagy bizalmat ébresztett bennem.

István: A városmissziós hét ráébredtettem, hogy az Egyház is meg tud újulni. És arra gondoltam, hogy talán én is meg tudok újulni. Édesapám már évekkkel korábban volt Cursillos lelkigyakorlaton, ajánlgatta nekem, és a városmisszió is mindig-mindig „visszhangozott”, így szeptember végén elmentem Tihanyba a Cursillora, és megfordult, vagy inkább visszafordult számomra a világ. Az egyházba „hivatalosan” is visszatértem azzal, hogy egy mély lelki beszélgetést követően, hat év után meggyóntam, és Krisztus testét magamhoz vehettem. Most már azt is tudom, hogy nem az egyház nem tudott a világgal haladni, nem az ő dogmái idejémtúltak, nem az ő papjai régimódiak, vagy az előírásai elavultak, hanem én tértem le a helyes úrtól. A lelkigyakorlaton megértettem azt is, hogy Andiban kincset találtam. Mert addig ezt nem ismertem fel, hogy ő az én számomra valóban kincs. Természetesen aztán még kellett idő ahhoz, hogy ezt a felismerést konkrét döntéssé és tettevé váltsam.

Andi: István visszajött Tihanyból, megváltozott. Állandóan mosolygott, még beszéd közben is, mindenben, és mindenkiiben csak jót látott, és hihetetlen szeretet sugárzott magából. Mindeközben nekem sokszor mondogatta, hogy

menjek el november legvégén, akkor lesz egy ilyen Cursillo. Már annyiszor emlegette, hogy megfogadtam, ha ennyire erőlteti, akkor juszt se megyek el.

István: Egyszer telefonbeszélgetésünk során, amikor próbáltam a Cursillót erőltetni, kifakadt, hogy most már tényleg hagyjam abba ezt, mert nagyon

zavarja, és úgysem érek el vele semmit. És valóban így volt, mert később utána egy vacsoránál kiderült, hogy már jóval korábban jelentkezett. Ennek kimondhatatlanul örültem.

Andi: Félttem elindulni a lelkigyakorlatra, mert nem tudtam, hogy mi fog velem történni, és úgy éreztem, van mit féltennem. A hitemet, amit egész eddigi életemben nélkülöztem, és amit a Városmisszió ismertem fel, hogy a Jóisten mennyire szeret engem, és vigyáz rám, nehogy valaki vagy valami elvegye ezt az érzést, ezt a hitet tőlem, nehogy csalódást kelljen megélnem a szívemben Istennel. Teljesen más fogadott Tihany-

ban. A testvérek szeretete és Isten kegyelme volt az, ami ez alatt a néhány nap alatt szívemet-lelkemet eltöltötte. Kirner Zoltán atyánál életgyónást végeztem. Ez segített, bár nem tudtam róla, de amit cipeltem magamban, nehéz teher volt. A három napos lelkigyakorlat gyökeresen megváltoztatta életemet. Megszűntek a véletlen egybeesések, most már tudjuk, hogy mindenhol ott van Isten gondviselése, és mindent neki köszönhetünk. A jót és a kevésbé jót is, hiszen mindenki életében vannak rossz dolgok, de ezek

a fájó élmények is értelmet nyernek a hitünkben. 2007-es városmisszióval és Cursilloval pont került a sok bizonytalanságom és kételyem végére, és én rátaláltam Istenre. Kinyitottam Előtte a szívem, amit korábban nem tettem meg. Addig nagyon sok mindent nem tudtam hova tenni, de ott akkor nagy kegyelmet éltem meg, hogy minden, de minden megvilágosodik, minden értelmet kap, az is, amit rossznak gondoltam, ajándékká válik. Minden a helyére került.

(folytatjuk)

Új mérce – interjú a Soós házaspárral

Kedves Zsuzsi és Viktor! Kérlek Benneteket, hogy mutassátok be pár szóban a családotokat és a Schönstatt-tal való kapcsolatokat!

Zs: Nyáron leszünk kilenc éve házasságban, azóta Szigetszentmiklóson élünk. Négy gyermekünk van: Virág, Viktor, Veronika és Villó. Nyolcévestől másfél évesig, mint az orgonasípok. A kis Viktorról tudni kell, hogy még az anyaméhben elkapott egy vírusfertőzést, ami az agyában okozott elváltozásokat, így halmozottan sérült.

V: Ahogy egyre jobban elköteleződünk Schönstatt mellett, egyértelmű lett, hogy számunkra a schönstatti út a sajátunk, onnantól kezdve a schönstatti programok az elsők. Ehhez igazodva állítjuk össze a féléves programot is.

– Ez hogy néz ki?

V: Igyekszünk minél több óbudavári programon részt venni. A nyári szabad-

ságot a családnappalhoz igazítjuk. Hála a Jóistennek, gyerekeink katolikus szellemiségű intézményekbe járnak, így sok értékes programon vehetünk részt, sokszor családosul. Emellett fontos, hogy időről időre találkozzunk szüleinkkel, testvéreinkkel. Zsuzsi szülei Várpalotán élnek, az enyémeik Körmenten. Azt, hogy őket meglátogassuk, vagy hogy ők meglátogassanak minket, meg kell tervezni.

– Látom, hogy ti négy gyerek mellett rengeteg mindenben vesztek részt, ezek közül pár dolog, amiről én is tudok: CSAK 10, Kentenich vetélkedő – eddig résztvevőként, most szervezőként –, Viktor nyilván munkába jár... Mi mindent csináltok még?

Zs: Gyeden vagyok. A gyerekek járnak mindenféle különóra, van, amibe mi is bekapcsolódunk. Virággal heti egyszer énekkarba járok, amikor pedig

úszásuk van, akkor én is úszom, kihasználom azt az időt, mert különben esélyem sincs eljutni uszodába.

– Viktor, te mennyit dolgozol?

V: Engedménnyel dolgozom fél 8-tól négyig, hogy a lányokat is tudjam hozni-vinni. Emellett van egy hetente jelentkező egyháztörténelmi műsorom a Katolikus Rádióban, benne vagyok több boldoggá avatási bizottságban, mint történész szakértő, tagja vagyok a Mindszenty Társaságnak.

Zs: Most szerénykedik, de azon én szoktam is morogni, hogy most már kb. hetente-kéthetente felhívja valaki, hogy menjen előadni. Ebben az évben most szombaton már a negyedik vagy ötödik Mindszenty előadása lesz.

V: Nehéz nemet mondani, de én azt vallom – és ez nem valami egoizmus –, hogy ha valamire megkérnek, akkor abban benne lehet a jó Isten akarata, hogy nekem szólnak. Ha én nem vállalom el egy feladatot, akkor nem biztos, hogy más megcsinálja, vagy nem olyan szinten tudja megcsinálni, mint ahogy én azt elképzelem. Ez nagy dilemma. Ha felhívják, egyeztetek a feleségemmel és visszaszóllok. Igyekszem, amennyire csak lehet becsúfolni

a nyolctól hatig terjedő tartományba, lehetőleg hétköznap. A kis Viktor miatt ez nálunk alap, hogy mindketten itthon legyünk a fürdetés- és vacsoraidőre. Ez nem mindig sikerül, van hova fejlődni.

– Milyen szempontok szerint választotok elfoglaltságot?

V: Azt kell valahogy fölépíteni vagy megtanulni, hogy értéktelen vagy fölösleges dolgokra ne menjen el idő. Bele kell tenni a Jóistennek, a Szűzanyának a kezébe, és kutatni, hogy Neki tényleg mi a szándéka, mit akar. Meg kell imádkozni.

– Hogyan vágtatok bele még a CSAK 10-be is?

Zs: Képezni akartuk magunkat. Hogy valami kell-e nekünk vagy sem, abban az is jó fokmérő, hogy a kettőnk kapcsolatát javítani fogja-e vagy rontani.

A CSAK 10 csak javítja.

V: Ha mi eldöntjük azt, hogy valamilyen programon részt veszünk, teljesen mindegy, hogy mi az, de ketten meghoztuk ezt a döntést, onnantól kezdve száz százalékgig azt a programot csináljuk úgy, hogy mi, a gyerekek, és akik azon részt vesznek, jól érezzük magunkat. Ha nincs hozzá kedvünk, vagy éppen úgy keltünk fel, hogy

rossz passzban vagyunk, akkor sem bomlasztjuk meg, vagy teszünk keresztbe. Ha ketten meghoztuk azt a döntést, hogy nekünk ez fontos, akkor mindvégig kitartunk, és úgy csináljuk.

– *Mennyit alszotok?*

Zs: - Én pacsirta vagyok, ő meg bagoly. Én viszonylag sokat, mert nagy az alvásigényem, Viktor keveset, néha szoktam is emiatt aggódni. De próbálunk közelíteni egymáshoz...

V: Ennek is megvan az előnye: ha ki is dől az egyikünk, akkor a másik be tud ugrani. Reggel Zsuzsi könnyebben felkel, hamarabb lendületbe jön, este pedig én bírom jobban a gyerekek trükkös próbálkozásait. Ha korán felkelünk és időben, rendben elkezdjük a napot, akkor minden belefér. De ami nem fér bele a nappalba, az nem fér bele az éjszakába sem.

Zs: Igen, ezt az első Óbudaváron tanultuk. Az nem úgy van, hogy a nap 24 órából áll, és még ott van az éjszaka is. Korábban erre sokszor volt példa. Erre igyekszünk odafigyelni, bár nem mindig sikerül.

– *Ennyi program mellett el tudjátok kerülni a rohanást? Azt a nyomasztó érzést, hogy még ezt is kell, és hogy leszek kész?*

V: Én nagyon gyorsan, már egyetemista koromban túltettem magam azon, hogy határidő szorít. A határidő inspirál, de nem tesz görcsössé. Ellenben pontos vagyok, tehát én nem késem el sehonnan. A családnak vannak bizonyos tagjai, akik el tudnak késni mindenhol.

Zs: Én sokat fejlődtem, azt gondolom. (Viktor helyesel.) Amikor még együtt jártunk, akkor szegény mindig nagyon sokat várt rám.

– *Akkor szabadok vagytok minden stressztől?*

Zs: Azért nem ilyen rózsaszínű a helyzet. Én néha úgy érzem, hogy összetorlódik a sok feladat. De sokat javultam. Régen nagyon maximalista ember voltam, mindent tökéletesen akartam csinálni. A saját pótolhatatlanságomról való meggyőződés azóta már elmúlt. Kis Viktor volt az, vagyis a betegsége, ami nagyon átprogramozott engem, el kellett engedni dolgokat, és ebbe a stressz is beletartozik. Az ő állapota, betegsége, az egész helyzet valahogy ezt tanítja.

V: Megtanította azt, hogy egy magas szintet várjunk el önmagunktól és a gyerekektől is minden téren, de ne érzünk nélküli maximalizmust. Ne rendeljük alá a család életét annak, hogy mindenben tökéletesek legyünk, vagy hogy minden programon részt vegyünk. Vállaljuk a gyengeségeinket, a hibáinkat, hogy ez van, ilyenek vagyunk.

– *A házastársi beszélgetést be tudjátok iktatni rendszeresen?*

Zs: Dolgozunk rajta... Megvan, hogy melyik este a miénk, akkor próbáljuk félretenni a többi dolgot. Sokszor közbejön ez-az, még a gyerekek is kicsik. Olyan kéthetente sikerül. De egyébként rengeteget beszélgetünk.

V: Igen, mindig van miről beszélgetni, mindig akad olyan téma, ami éppen foglalkoztat bennünket. Ha az ember keresi, megtalálja az alkalmakat, a pici időket kell megragadni, és annak örülni, ami adatik. Csomó időt töltünk utazással, azalatt is lehet például beszélgetni. Ezek az apró momentumok sokat adnak.

Zs: Sokszor egész mást csinálunk, például főzünk, pakolunk, amikor fel-

merül egy érdekes téma, így is nagyon jó beszélgetések tudnak elindulni.

V: Egyik évben a családnapok végén, aratáskor fogalmaztuk meg, hogy amit együtt csinálunk, azt sokkal könnyebben és eredményesebben tesszük. Pl. amikor a Zsuzsi írta a doktoriját, bár nekem fogalmam sincs a meteorológia dolgairól, fontosnak éreztem, hogy vele legyek, hogy benne legyek a munkájában.

V: A közös munka újabb közös témákat ad, erről is tudunk beszélgetni. Jó, kell az embernek saját, önálló idő, de amit csak lehet, azt együtt csinálunk, mint házaspár, mint család.

– *Mi a közös a gyerekekkel?*

V: A közös étkezések esténként és hétvégén fontosak. Bár ahogy nőnek, már próbálkoznak, hogy felemelik a tányért, és elmennek a fotelba, meg hasonló hajmeresztő dolgokat, de ezeket már próbáljuk időben lecsipegetni. A másik a közös ima. Reggel a lányokkal az autóban imádkozunk együtt.

Este is törekszünk rá, hogy együtt legyünk a háziszentélyben. És hála a Jóistennek, amikor mi elgyengülünk, és próbáljuk siettetni az eseményeket, hogy menjenek el aludni, és úgy gondoljuk, hogy időt nyerünk, akkor a lányok kijönnek az ágyból, és figyelmeztetnek minket, hogy még nem imádkoztunk.

Az iskolai, óvodai programokra az egész család megy. A szentmisén is kicsi koruktól fogva közösen veszünk részt. A szentmise számunkra ünnep, ünnepelni pedig együtt jó.

Aztán közös program még a társasjáték, kirándulás, kertészkedés, biciklizés.

– *Ha jól tudom, a Szűzanyával nemrég kötöttetek szeretetszövetséget.*

V: Felszentelt háziszentélyünk 2010 februárjától van. Szeretetszövetséget először Kentenich atyával kötöttünk tavaly ősszel, idén márciusban pedig a Szűzanyával. Róbert fogalmazta meg, hogy Kentenich atya vezessen el minket, őáltala jussunk el a Szűzanyával kötendő szeretetszövetségre.

– *Éreztek kegyelmi többletet vagy változást a szeretetszövetségek megkötése óta?*

Zs: Abszolút. Teljesen itt van a Szűzanya, mi csak ámulunk-bámulunk.

V: Óriási maga ez a gondolat, amit Kentenich atya tanít, hogy a Szentély itt van, és az egész házunk egy Mária-kegyhely.

Zs: Kentenich atya úgy fogalmaz, hogy vannak, akiknek Fatimára van szükségük, és vannak, akiknek Schönstattrra.

V: Hiszünk abban és imádkozunk azért, hogy a betegek meggyógyuljanak, Viktor is, és mások is. De ez nem görcsös ragaszkodás. Hiszünk a csodában, ugyanakkor eljutottunk már oda, hogy persze szükségünk van csodákra, de nem azért, hogy nekünk könnyebb legyen. A mindennapi csodákra van szükségünk, hogy érezzük: Ő tényleg itt van köztünk, vezet bennünket, nevel és irányít. Arra, amikor Ő a vizet borrá változtatja, megoldja a feszültségeket, átsegít bennünket a nehézségeken.

Zs: Érdekes is különben, hogy nagyon sokan kérdezik tőlünk, miért nem megyünk Lourdesba, meg Fatimába, vagy Medjougorjéba. Nem kell elmenni, mert a Szűzanya itt van. A kis Viktorban a csoda egészen más, mint ha ő most fölállna és kiugrana az ágyából. Csoda a jelenléte, amit minden nap megélünk.

A tékozló lány és a Jó Pásztor

Kiskorom óta rendre, becsületes, precíz munkára és kitartásra neveltek a szüleim, és segítettek a helyes napirendemet is kialakítani.

Eleinte örömmel és lelkesen tanultam és végeztem a feladataimat, de kamaszként értelmetlennek tűnt mindez számomra. Annyi minden érdekelt, és jól esett egy kis szabadság. Úgy alakult, hogy akkortájt egy-két évre a közelünkben lakó rokonainkhoz költöztem. Minden nap hazamentem ugyan látogatóba az iskola után, de a délutánjaim többi részét már nem otthon töltöttem. Könnyű volt

Ő úgy próféta, hogy nem tud beszélni, pusztán a létevel tudja hirdetni Krisztust.

V: Rá kellett jönnünk, hogy tulajdonképpen az ő betegsége evilági szemmel egy állapot, de ha perspektivikusan nézzük a Mennyország szempontjából, akkor ő jobb esélyekkel indul, mint mi. Csak ezt kéne nézni. Mi sem tartanánk ott, ahol tartunk, és nem élnénk ezt az életet, hogy ha Viktort nem kapjuk ajándékba. Sokkal közelebb vitt minket a Jóistenhez, mint ha egészséges lenne.

Zs: Szerintem ha ő egészséges lenne, akkor biztos folyton rohannánk. Akkor egy nagyon-nagyon pörgős család lennénk, maximalisták, akik nyomják a gyerekeknek a száz különórát, és mindenben 110 %-os teljesítményt akarnak nyújtani. Viktor által a Jóisten új mércét állított nekünk...

hozzászoknom a szabadabb élethez, és ez a feladataimhoz való viszonyomon meg is látszott. Persze, nem pozitív irányban... Nem tudtam már úgy teljesíteni, mint akkor, amikor otthon, Édesanyám szárnyai alatt növekedtem. A kisbárány is, ha kitör a karámból, vagy elkószál idegen tájakra, nincs, ami megtartsa. Könnyen a farkasok martalékává válhat.

Akkor még nem értettem, de mára már tudom, hogy a túl nagy felelősség, ami a szabadságban a döntésekhez kell, az vette el az erőmet egy idő után. Hogy tudok a jó úton maradni? Van-e bármi-

lyen cél vagy hajtóerő bennem, ami előre visz?

Egyáltalán, tudom-e még, hogy merre van az előre?

A Jóisten nem engedett teljesen elcsavarogni. Néhány kanyart, vargabetűt még hagyott megtenni, amire most mosolyogva emlékszem vissza – és amiket az azóta már ifjúvá érett gyermekeim szeretnek is kikarikírozni –, de úgy érzem, nem sok híja volt, hogy elinduljak a lejtőn lefelé.

Felemelt és magához vonzotta az irgalmas Isten a szívemet egy fiú képében, akivel egymásba szerettünk. Ő becsületes, szorgalmas, szelíd és kedves volt. Hite és gondolkodása magával ragadott, és húzott fölfelé, vitt magával. Nem kritizált, csak szeretett. Elfogadóan és gavallér módjára.

Neki bejáratott, állandó napirendje volt, ami nagyon tetszett. Tanulás, sport, nyelvtanulás és pihenés jól megfér benne. Én is kaptam az idejéből egy „szeletet”, miután udvarolni kezdett nekem. Nem mondom, hogy nem cseréltem volna le egy kicsit nagyobb szeletre, de megbékéltem, és örültem minden Vele együtt töltött időnek. Én megmaradtam kicsit álmodozó típusnak, aki sokat tervez, de kevesebbre jut. Ültem a tanulnivalóim fölött órákon át, és máshol járt az eszem...

Maratoni hosszúságú és gazdagon szép jegyességünk után végre összeházasodtunk.

Talán ez volt az első komolyabb mérőföldkő, ami segített felnőni. Közös időbeosztás, munka, tanulás, feladatok –, és hamarosan már hárman lettünk. A kisbabák szerencsére tudnak sírni, így egy fiatal, gyakorlatlan anyuka is

folyton igyekezhetsz, mert ki kell találnia a sírás okát, és mihamarabb meg kell nyugtatnia a kicsit. Mindennek rendben kell lenni, időben etetni, mindenel elkészülni, tisztaságot tartani, főzni, mosni, vasalni, pelenkákat hajtogatni, és az este hazaérkező férjet sem szabad elhanyagolni!

Jó lecke volt ez számomra, hogy kialakítsam a napirendemet. Megtanultam újra a rendet, rendszerességet és a feladataim által nevelt-növesztett a Jóisten. Sok segítséget és sok jó példát kaptam a férjemtől, szüleinktől és nagymamáinktól is. Ahogy sorban születtek a gyerekeink, egyre sokrétűbb és összetettebb feladatok vártak ránk, szülőkre. Sokszor megéltük a kicsiségünket és alkalmatlanságunkat, de mégis mindig mentek valahogy a dolgok, és szépen összekovácsolódtunk. A férjem a mai napig példaképem sok mindenben, így a rendez, precíz munkához és jó időbeosztáshoz való viszonyában is. Hálát adok a Jóistennek, hogy olyan gyerekeink vannak, akiktől sokat tanulhatok.

Ma már nagyok az akkori kicsik, és próbálgatják a szárnyaikat.

És itt újra szembe találok magamat a régi kihívással: hogyan osszam be az időmet a leghasznosabban? Mit vállaljak el, mi válik a házasságunknak, családjunknak, a ránk bízottaknak vagy nekem a javamra?

A lelki napirend csodálatos öröksége Kantenich atyának.

Előre eltervezhetem, hogy az adott életszakaszunk eseményeihez és lelki folyamataihoz alkalmazkodva mi segít közelebb engem, minket a Jóisten szeretetének mélyebb átéléséhez és megjele-

nítéséhez, és utána már csak hűségnek kell maradnom a vállalásaimhoz.

Így rend kezd megvalósulni az életben, életünkben. A rend és szépség a hétköznapiakban pedig a gondviselő Isten ajándéka, mely segít Őhöz emelni a lelkünket, és másokat is oda tud vonzani.

Hálát adok az Ő terveiért, hozzám való hűségéért és irgalmas szeretetéért, hogy nem mondott le a nevelésemről, még ha kicsit elcsatangoló báránycája is próbálok lenni néha.

Biztos pont

A Halál meglátogat egy fiatal embert, és felszólítja, hogy készüljön fel, mert nemsokára eljön érte. A fiatal ember megijed, de miután semmi különös nem történik vele, egy idő után elfeledkezik a titokzatos látogatóról. Amikor már élete legszebb éveiben jár, a Halál ismét visszatér hozzá. A férfi rettenetesen megijed.

A Halál megkérdezi: „Felkészültél?” A férfi bevallja, hogy még mindig nem. Kérleli a Halált, vitázzon vele, érvel. Végül a Halál enged, de figyelmezteti a férfit, hogy kés-

szüljön fel a következő, utolsó látogatására. A férfi nagyon megkönnyebbül, de miután megint nem történik semmi, ismét elfelejtkezik az esetről. Amikor már öregember, a Halál harmadszor is

visszajön érte. Ismét megkérdezi, hogy felkészült-e. és a férfi ismét bevallja, hogy nem. Akkor a Halál megkérdezi: „Mit csináltál az életeddel?” A férfi nem tudja elmondani, mert mostanra már nem csak a teste, a memóriája is meggyöngyült. A Halál hitetlenkedve néz a férfire és azt mondja: „Micsoda bolond

vagy! Elvesztegetted az életed. Pedig még extra időt is kaptál. És mindezek után még mindig nem vagy felkészülve a velem való találkozásra?” Azután kinyújtja a kezét és elkapja a férfit. Az ször-

nyű félelmében megpróbál kiszabadulni és elmenekülni, de küzdelme erőtlenség és sajnálatraméltó.

Ezt a történetet az általános iskola harmadik osztályában olvastam. 15 év-

Jobb lenne, ha hazajönnél, mert a vizsgálatok most mutatták ki, hogy édesapád rákos.

vel később Angliában észak felé utaztam. Nyári gyakorlaton voltam, és miután azt befejeztem, elindultam a barátaimat meglátogatni. Amikor felhívtam az édesanyámat, hogy bejelentsem újabb úticélot, azt mondta: „Jobb lenne, ha hazajönnél, mert a vizsgálatok most mutatták ki, hogy édesapád rákos.”

Az intenzív osztályon apám ezt mondta: „Milyen kár, hogy nem utaztam többet!” Édesanyám szeretett volna utazni, de apám a munka miatt mindig túl fáradt volt. Azzal vigasztaltam: „Miután felgyógyultál, biztosan lesz még alkalmaid utazni.”

Ezután apámnak kemoterápiás kezelésre kellett járnia. Egy erős fizikumú és erős akaratú emberből önmaga árnyéka lett. A doktor sugárkezelést javasolt a rák megfékezésére. Amikor konzultáción voltunk nála, a fájdalomtól apám alig tudta magát egyenesen tartani a székben. Amikor a szüleim kimentek a szobából, megkérdeztem az orvost: „A sugárterápiás kezeléssel milyen reménye van apámnak a gyógyulásra?” „7-13%” válaszolt az orvos. Ahogy apámat elnéztem, felmerült bennem a kérdés, hogy vajon a kezelés végez-e vele vagy a rák.

Anyám belegyezett, hogy keressék a sugárkezelés helyett valamilyen alternatív terápiát, mert szerinte apám a kezelésre való napi utazgatást sem bírta. Találtam egy biztató kinézű klinikát, amely alternatív kezeléssel foglalkozott. Megkezdték apám kezelését. Állapota javult. A laboratóriumi eredmények azt mutatták, hogy fizikailag javulóban van. Ezen a klinikán nemcsak a betegek fizikai állapotával, hanem lelki életükkel is foglalkoztak. Apám arról beszélt, hogy

kinék tartozik, és azon gondolkodott, volt-e olyan adóssága, amit esetleg még nem fizetett vissza. Hallatlanul becsületes ember volt, így sokat foglalkozott ezzel a kérdéssel.

Meglepődtem, amikor az egyik nap bejelentette, hogy nem akarja tovább folytatni ezt a küzdelmet. Már nincs hozzá ereje, és szeretne hazajönni – mondta. Apám más emberként tért haza. Nyugodtnak és higgadtan tűnt. Anyám folytatta a gondozását. Amikor közeledett a vég – mivel másik városban laktam –, anyám felhívott, hogy jöjjenek.

Az orvos bejelentette, hogy csak órák kérdése lehet. A Halál már velünk volt a szobában. Korábban már megkérdeztem anyámat, hogy hívhatok-e papot. Anyám azt válaszolta, hogy mivel apám életében sem fordult soha paphoz, nem tartja valószínűnek, hogy halálában ezt tenné. Annyit tudtam, hogy a szüleimnek fájdalmas élményei voltak Isten földi képviselőivel kapcsolatban. Ez azt jelentette, hogy abban az órában, amikor mindannyian a legkiszolgáltatottabbak vagyunk, anyámnak eszébe sem jutott, hogy egy pap valami segítséget tudna nyújtani. Anyám már rég elveszítette az egyházba vetett hitét. Megkérdeztem, hogy nem

bánná-e, ha gyertyát gyújtanék? Istenen kívül senki nem tud egy ember lelke felett ítélni – gondoltam. Isten ismeri a nehézségeket, fájdalmakat, szenvedéseket, hibákat és a sajnálkozást, a megbánást is.

Így nem hittem, hogy apám halálos ágyánál vitát kellene kezdenem anyámmal. Ez a vita még további fájdalmat okozott volna. Így a civakodás helyett azért imádkoztam, hogy az Úr végtelen kegyelmében adjon menedéket apám lelkének anélkül, hogy nekem a pap megjelenésének kérdését ki kelljen erőszakolnom anyámtól. Azt sem tudtam, hogy a klinikán volt-e pap apámnál, és ha igen, akkor hogyan foglalkozott lelki életével. Anyám keresett egy gyertyát és meggyújtotta.

Nyilvánvalóvá vált, hogy a Halál elleni küzdelmet elveszítettük. A Halál társa, a rettegés, ott settenkedett körülöttem, és apám lelkének sorsa iránt mély félelmet keltett bennem. Ráébredtem, hogy nem tudom, fel van-e készülve a halálra vagy sem. Apám kómába esett. Az egyetlen dolog, amit most érteni tudtam, az volt, hogy megpróbáltam körülötte a békét megőrizni és nem megengedni, hogy az Isten jóságában vetett hitem meginogjon. Ahogy apám kezét kezemben tartottam, azon gondolkodtam, merre járhat a lelke Talán még lenne lehetősége utolsó döntését meghozni – ha azt még nem tette meg –, mielőtt a Halál kihúzná a kezét az enyémből. Amikor apám utolsó

összes ránc eltűnt. Úgy feküdt ágyán, mint egy kisgyerek, aki elszunnyadt. Mély béke vett minket körül. De annak ellenére, hogy azt remélem, hogy apám

utolsó útja biztonságos volt, sok éven át gyötört a kérdés, hogy döntésem jó vagy rossz volt-e. Aztán ráébredtem, hogy ezt a kérdést egy gyónás alkalmával Isten elé vihetem.

Egy dolgot viszont biztosan tudni véltem a történetek után. Amikor

valamit el kell döntenem, hogy megtegyem-e vagy se, a halálos ágyamon képelem magam. Hogy mi fontos és mi nem, akkor tisztán ki fog derülni, mint ahogy az is, hogy mit fogok megbánni.

(folytatjuk)

Amikor valamit el kell döntenem, hogy megtegyem-e vagy sem, a halálos ágyamon képelem magam.

Nem munkaszerződést kötöttünk, hanem szeretetszövetséget

Van egyáltalán kiút a túlprogramozottságból? És meg lehet azt találni? Ezen gyöttröm magam hetek, hónapok, sőt még mindig keveset mondok: évek óta. Néha megtalálom, néha pedig nem, bár lázasan keresem.

Otthon dolgozom. A gyerekeim napközben már nincsenek itt. Olyan munkát végzek, aminek java részét a dolgozószobában a gépemen elkészíthetem. Van a „hivatalos munkám”, és van a háztartás, a család. A két munkakör egészen más, viszont a munkahely azonos. Hogy ennek milyen előnyei, hátrányai vannak, az nyilvánvaló: nincs utazási idő, nem kell annyira kiöltözni, ha beteg valaki, én ápolhatom, viszont nem kapok külső segítséget ehhez, hisz otthon vagyok. A főnökömmel, a munkatársaimmal szinte csak elektronikus úton érintkezem, nincs torzsalkodás, pletyka, viszont hiányoznak a személyes kapcsolatok, és a levélben, a drótokon közölt üzenetek könnyebben félreérthetőek, keményebbek, mint mikor szemtől szemben állunk. A családtagok, a barátok nehezen értik meg, fogadják el, hogy én otthon dolgozom. Telefonálnak, bekopognak, szívességre kérnek, és én nem mondhatom: „Bocs, de dolgozom”, hisz nem akarok szeretetlen lenni, és jól esik segíteni. De ez azzal jár, hogy kizökkenek, hogy megcsúszom, hogy kapkodni kell.

Szellemi munkát végzek, nehezen mérhető, tervezhető, mennyit tudok belőle elvégezni. Néha gyorsabban, néha

nehezebben haladok. Bár alkotó munka, csak egy része az alkotás, legalább ugyanekkora része a „kigondolás”, a hozzáolvasás, a kutatás, az ellenőrzés. És ez olyan nehezen megfogható, értékelhető. Ha este visszanezélek a napomra, alig tudom számba venni, mire is ment el az időm, pedig nem fecsegttem, nem lóbáltam a lábam, nem álmodoztam, nem szörföztem a neten... Úgy érzem, hogy az idő mint ha egyre gyorsabban repülne, kezdődik a hét, én annyi mindent eltervezek, és csak úgy rohannak a napok, hipp-hopp, itt a szerda, máris itt a péntek, jön a hétvége, és megint csak a töredéke valósult meg annak, amit szerettem volna.

Természetes, hogy ennek a munkának ez a természete, de akkor mi a csudáért okoz bennem mégis akkora feszültséget? Sokáig nem értettem, míg egyszer csak

rádöbbszem: ha munkahelyen dolgoznék, a teljes munkaidőt munkának tekinteném, pedig ebbe beletartozik a fénymásoló melletti beszélgetés, a munkaértekezlet, az egyeztetés a kollégákkal, sőt az ebéidő, a kávézás, és a mosdóba menetel is. Még néhány magántelefon, e-mail elintézése is beleférhet. Itthon ezt hulladékidőnek tekintem, ami nem munka. Ezen kívül a munkahelyre való eljutás is idő, amit én szintén munkára fordíthatok. Ennek a magam számára felállított ostoba kettős mércének a végiggondolása segített abban, hogy ne legyek görcsös és feszült a nem produktív tevékenységektől. Csavartam egyet az agyamon, hogy értékelni tudjak mindent, amit teszek, akkor is, ha az erőgyűjtés, tervezés, hisz ezek szerves részei az életnek, ezek nélkül nem működünk.

Segít az is, ha kezeket szabok magamnak, mintha egy munkahelyen dolgoznék. Reggel felöltözni a családtagokkal együtt, nyolckor elkezdni, délben abbahagyni, ebédelni, délután is időt szabni, mikor fejezem be, akkor is, ha nem vagyok kész. Az asztali naptáramba egy-egy szóval beírom, mit csináltam az adott órában, ezzel megfoghatóvá válik a munka.

Világos kiutat nem látok a túlprogramozottságból, esetleg módszereket, amelyek segítenek felülemelkedni a hajszán: nagy feszültséggel jár lemondani néhány programot, feladatot átadni, de nagy felszabadulást is hozhat. Segít, ha nem tartom magam nélkülözhetetlennek, ha nem gondolom úgy, hogy raj-

tam kívül senki nem tudja jól elvégezni az adott feladatot, ha el tudom viselni, hogy ezek miatt háttérbe kerülök.

Úgy érzem, a feladatok nem hogy csökkennének, hanem nőnek. Általában azt kérik fel, aki már korábban is vállalt, vagyis bizonyított, és ez exponenciálisan vonzza az új kihívásokat. De Isten nem a munka parancsát adta nekünk, hanem a szeretet parancsát, és mi sem munkaszerződést kötöttünk a Szűzanyával, hanem szeretetszövetséget. Ez persze magában foglalja a szeretetből vállalt feladatokat is, de az első szempont a szeretet: vajon tudok-e ennyi teherrel a vállamon szeretni? Mi az a teher, amit a Jóisten kér tőlem,

hogyan hordozzam, és mi az a kereszt, amit én rakok a saját vállamra, Isten nem is kéri tőlem? Ennek megítélése csak úgy megy, ha forró drót van Isten és köztem. Egy-egy pillanatra hátradőlök, becsukom a

szemem, kérem a segítségét, mi legyen a következő lépés. Akkor alakul jól a nap, ha már reggel, mielőtt munkához látok, leroskadok a háziszentélybe a határidőnaplómmal az ölemben. Erőt kérek, erőt gyűjtök, egy kis világosságért imádkozom, így jobban átlátom a napom. És ha kopog egy ismerős, csörög a telefon, jön az e-mail, tudatosítom magamban, hogy ez Isten kopogtatása, csengetése: szükségem van rád. Ima közben úgy érzem magam, mintha a körhinta közepére mennék, körülöttem nagy sebességgel suhan a világ, de én a centrumban állok, és nem szédülök. Már csak azt nem értem, hogy akkor miért nem teszem meg gyakrabban.

Ha este visszanezdek a napomra, alig tudom számba venni, mire is ment el az időm...

Hány gyermekünk is legyen?

Egy dolog nem volt soha igazán szempont abban, hogy vállalkunk-e még egy gyermeket. Ez pedig az anyagi oldala a dolgoknak. Isten számomra maga a GONDVISELÉS, és ebben minden benne van. Emlékszem, ezt már kamasz koromban is így láttam, és vakmerően összevitakoztam egy apukám korabeli két gyermekes családapával. A téma egy hívő sokgyermekes család volt, ahol maga az anyuka vallotta be, hogy bizony volt olyan az életükben, hogy nemhogy azt nem tudta, hogy a következő héten mit és miből esznek, hanem még a másnapot se látta előre. Az előbb említett, egyébként szintén hívő apa szerint ez felelőtlenység, mindig számolni kell. Szerintem az ő kiszámított életük csak arra bizonyíték, hogy a matematika működik, abban a másik családban viszont naponta megtapasztalták, hogy Isten jelen van az életükben, gondoskodik róluk. A mai napig sok olyan család mutat nekem példát a környezetünkben, akik nem aggódnak, hogy üres a bankszámlájuk és nem gyűjtögetnek, hogy biztosítsák a jövőjüket, hanem rendületlenül bíznak, és képesek önzetlenül adni a náluk rosszabbul élőknek. A saját

életünkben is tapasztaljuk, hogy mindig megvan, ami szükséges. Bár azt elismerem, hogy azon, hogy mi a szükséges, sokan tudnának vitatkozni. Ami igazán fontos, az valahogy mindig megoldódik időre „magától”, és attól, hogy kérjük. Az isteni matematikának nincs túl sok köze az iskolában tanultakhoz.

A másik szempont a fizikai és sokszor idegi teherbírásunk. Ez igen kényes téma, és nincs senki, aki kívülről meg tudná nekünk mondani, hogy mennyit bírunk. Van egy híressé vált mondat, ami talán segít: „Annyi gyermeket vállaljunk, amennyit úgy érzünk, elbírnak – plusz még egyet!” Az is csalóka, hogy egy-két gyermeket is érezhetünk soknak, de hála Istennek, erőt mindig lehet kérni és kapni! Főleg, ha arra az áldott, csodaszép kilenc hónapra gondolok – előre... Én nem igazán tudok tiltakozni, ha ezt

az időszakot valaki terhességnek nevezi. (Legutóbb egy férfit hallottam ez ellen szót emelni.) Mert ha nincs a kismama folyamatosan rosszul, nem kerül valami

miatt kórházba, vagy nem kell feküdni és még lehajolni is vígan képes a növegető pocakjától, a végére akkor is, igenis több kiló túlsúlyt viselünk. Egy gyermeket világra hozni nem csak a szülőszo-bán töltött órákat jelenti.

És akkor még nem beszéltünk arról, hogy mi van akkor, amikor mi úgy döntöttünk, hogy egyelőre biztos nem szeretnénk újabb kistesót, de Isten más-képp gondolja, és máris kopogtat az új jövevény. Első reakciónk biztos a kiborulás (legalábbis én irigylem azt, aki az adott helyzetet kapásból el tudja fogadni). De ez természetes és ezt szabad, nem vagyunk programozható gépek: most ez van, ezt fogadd el. Ez nem így működik. Hagyjunk időt magunknak!

Egy ismerős családtól jött újabb gólyahír, és én azt gondoltam, hogy nekik ez már sok és aggódtam, hogy hogy fogják bírni. (Na ennyit arról, hogy kívülről senki nem mondja meg, hogy mennyit bírsz...) Aztán arra jutottam, hogy olyan nincs, hogy valaki véletlenül születik! Meg hogy csak „baleset”! Hiszen van nekünk egy Mindenható

Atyánk, aki már ennek a gyermeknek is az, és higgyük el, hogy Neki már kész terve van, aminek a megvalósulásához megvannak a Maga – számunkra néha érthetetlen – eszközei! Sokszor csak utólag értjük az akaratát, esetenként még akkor sem.

Még egy valami jutott eszembe: az életkor. Hány éves is vagyok én vagy a férjem, és hány évesek is leszünk, mire a gyerek leérettségizik? Kopp Máriától tudjuk, hogy az ember életkorát egyenes arányban meghatározza, hogy milyen a kapcsolata a házastársával, gyermekeivel. A boldog, érzelmileg teljes életet élő emberek, akik érzik, hogy szükség van rájuk, tovább élnek. És még nem szóltunk azokról, akik mint pl. a keresztlányunk, kilencévesen félárva lett, elveszítve apukáját, aki épphogy betöltötte a negyvenet...

Még nem voltak gyerekeink, amikor az én legnagyobb félelmem a gyerekvállalástól az volt, hogyan tudom őket megvédeni a világtól, hogy tudom őket hitre nevelni, és hogy maradnak meg benne. Erre pedig Schönstattban kaptam álmaimat felülmúló választ. Azóta hatalmas bizalmam van a Szűzanyában, és nem győzők hálát adni érte, hogy nem vagyunk egyedül! Az, hogy Ő vezeti a gyermekeinket Jézushoz, hatalmas kincs és biztos győzelem. Most már csak azon kell dolgoznom, hogy én tegyek eleget abba a bizonyos korszakba!

Mindazok ellenére, amiket eddig leírtam, nem gondolom, hogy létezik a címben feltett kérdésre általános válasz. Minden házaspárnak a saját helyzetét figyelembe véve, megimádkozva, egymással egyetértésben kell eldöntenie a

kérdést. Nagyon ide illenek még Böjte Csaba szavai: „S a legszebb gondolat, amikor valaki úgy érzi, milyen jó lenne még egy gyermek a családban. Akkor ne az eszére hallgasson, hanem a szívére! Isten a szívünkbe írja az Ő akaratát, vágyait. Általuk szól hozzánk.”

Befejezésül egy személyes élmény: Az utolsó gyermekünkre – szám szerint a hatodikra – én is nehezen mondtam ki az igent. A Böjte atya által említett vágy inkább a férjemben volt meg, én viszont pont attól félttem, hogy bírom-e.

Először magát a terhességet, utána pedig mindazt, ami hat gyerekkel jár. Aztán végiggondoltam, hogy a férjemen túl, mennyit jelentene a „nagyoknak”, ha újra lenne egy kisbabánk. Azóta ő is itt serteptertél közöttünk. Reggelente azzal ébrednek, hogy „hol a pici?” Csak pár percet megszeretgetik, összerosolyognak vele, és sokkal könnyebben indul a nap – így nekem is. És kell-e jobb vizsgálkozás, mint hogy imában is kéri, de tőlünk is kérdezik: „Anyá, ugye lesz még kistesónk?”

Veled döntünk – „Kiút a túlprogramozottságból”

Kiutat még nem találtunk a túlprogramozottságból, pedig több rendszeres programot leállítottunk, és egyre többször tudunk „nem”-et mondani jó dolgokra is. A fő gond az, hogy többnyire nem „jó és rossz” között kell döntenünk, hanem „jó és jó” között, a „nagyobb jó” érdekében. Azon kevés szerencsések közé tartozunk, akik gyerekeik születése óta majdnem minden évben el tudtak menni legalább néhány napra gyerekek nélkül. Nemcsak nekünk, hanem gyerekeinknek és a gyerekörző nagyszülőknek is nagy élmény volt ez mindig. Mindannyiunknak szükségünk volt egy kis távolságra, feltöltődésre. Kb. két éve alakult ki nálunk az „**utolsó péntek rendszere**”. Minden hónap első három péntek estéje foglalt (rég-i kisközösségünk, Schönstatt-kör, filmklub), a negyedik szabad, ilyenkor

általában kettesben programolunk (mozi, színház, hangverseny stb.). Kamaszodó gyerekeink mellől már könnyen tudunk elszabadulni, így gyakrabban élünk a lehetőséggel – mindkét fél öröme. Ha esetleg nem szerveztünk semmit, akkor is el „kell” mennünk otthonról, mert gyerekeink megszokták, hogy péntek esténként se tanulás, se munka, se alvás, se szülő – „szabad a vásár”. Persze, ha a rossz idő miatt még sétálni sem tudunk elmenni, akkor azért megtűrnek otthon, csak jól meg kell szerveznünk a szobák, számítógépek és a TV beosztását. (Más napokon erre nem nagyon van lehetőségük.)

Legújabb sikerünk a „**kedd este**”. Kedd esténként igyekszünk gyerekeinket korán lefektetni, vagy szobáikba terelni, „létfontosságú” munkáinkat, telefonjain-

kat hamar elintézni, és kettesben lenni. Ilyenkor csak ritkán megyünk messzire, inkább a közelben sétálunk vagy otthon beszélgetünk, pótoljuk a lemaradásainkat egymással szemben, erőt gyűjtünk, kettesben eszünk-iszunk, imádkozunk. Néha filmet nézünk, vagy a technika segítségével otthon, a nappaliban kényelmesen elnyúlva egy előadást hallgatunk meg.

A túlprogramozottságból nem a jobb időbeosztás, nem a nagyobb hatékonyság

a megoldás, mert minden úgysem fér be az életünkbe. Nemet kell tudnunk mondanunk anélkül, hogy nagyon fájna az elmaradt program hiánya.

Fontosnak tartjuk a technikákat (mi is leírtunk néhányat, és kíváncsiak vagyunk arra, hogy mások hogyan találják ki a túlprogramozottságból), de szerintünk a szemlélet a legfontosabb. Tudnunk kell, hogy nem férhet bele minden az életünkbe, és hogy az a legfontosabb, hogy Istenre, egymásra és a gyermekeinkre tudjunk időt fordítani,

és persze ez nem jelentheti a szüleink, rokonaink és barátaink elhanyagolását. (Mindenki ismeri a „köves-kavicsos-homokos” hasonlatot, esetleg ennek a sörrel fokozott változatát.)

Az elmélet ismerete fontos, de tudásunk semmit sem ér, ha azt nem követi megvalósítás. Kérdezzük meg rendszeresen magunktól és egymástól, hogyan sikerült az előbb említett prioritásokat elrendezni mindennapjainkban!

Veled, Uram vagy Nélküled?

(Döntési mechanizmusunk)

Isten szabadnak teremtett bennünket. Ezért aztán nem mindig egyértelmű, hogy mint házaspár merre kell mennünk, mit kell tennünk. Döntenünk kell. Percről percre, napról napra, időről időre. A nagy döntéseket jól meg kell érlelni. Sokat kell róluk beszélgetni, új-

ra és újra. De mivel annyira más a személyiségünk, 25 év után is előfordul, hogy nem jutunk dűlőre. Mivel nagyon különbözőek vagyunk, gyakran nem értünk egyet. És akkor a családfe dönt, én pedig mellette döntök. Ha nem is értek vele egyet, vagy nem is értem az ő szem-

pontjait, elfogadom a döntését, és igyekszem ahhoz tartani magamat lelkileg.

Ő mindig azt mondja: nincs rossz döntés, egyedül az a rossz döntés, ha nem döntünk. És azt hiszem, igaza van. Mert ha nem döntünk, akkor egy helyben toporgunk. Ha döntünk, akkor elindulunk valamerre. Lehet, hogy rossz irányba, de tudjuk, hogy „az Istent szeretőknak minden a javukra válik”, és hogy „minden út Rómába vezet”. Már akkor, ha az Istennel haladunk az úton. Márpedig erre mindig törekszünk. Döntéseinket rendre az Ő hatalmas kezébe helyezzük. Gyerekkoromban nagyon megragadt bennem a francia forradalom jelszava: „Bízzál Istenben, és tartsd szárazon a puskaport!” Ehhez igyekszem tartani magamat: minden tőlem telhető megtenni, és ezt is és a többi Istenre bízni. Hiszem azt, hogy az Isten vezet. Mégis milyen szempontok alapján döntünk? Nem az az elsődleges szempont, hogy mihez van kedvünk, hanem az értékrendünktől függ. Mint Isten gyermekeinek, akiknek családja az egyházi közösség, meghatározóak az egyházi év ünnepei és közösségünk programjai. És ezeken a napokon biztosan nem megyünk biciklitúrára, de színházba, hangversenyre se. A húsvétot mindig otthon ünnepeljük, nagycsütörtöktől húsvét hétfőig. A karácsonyt szintén. Természetesen együtt a gyermekeinkkel. Ez persze csak egy szelete az életünknek, de számunkra nagyon fontos.

Ha a döntés sürgős, akkor is a férjem szava dönt. És én igyekszem azt elfogadni. Nem mindig könnyű, de utólag szinte mindig be kell ismerem, hogy jól döntöttem. Lehet, hogy ez nem is az ő érdeme? Mindenesetre igyekszünk Kentenich atyától jól megtanulni, hogy hogyan legyünk gondtalanok a legnagyobb gondok közepette. A

férjem szavaival élve „földi dolgok” miatt nem szomorkodunk és nem esünk kétségbe. Hanem az égiekhez és egymáshoz ragaszkodunk mindennek felett.

Ami igazán fontos

A schönstatti barátnőm hívott föl, számos közös szervezési teendőnk részleteit megbeszélendő (asszonykör, baba-mama klub, plébániai családos hétvége). Mellesleg arra is megkért, hogy írjak már valamit az Oázisba a túlprogramozottságról.

– Még mit nem – pattintottam le rövest, gyakorolva a nemet mondás művészetét. – Ilyenkor májusban annyi a teendő, a program, nem érek rá!

– Na jó, voltaképpen nem is ezek miatt hívtalak föl, hanem szafarimatrix¹ ügyben. Megyannak-e nektek cserére a következők? És sorolta. Szerencsére néhány meg is volt.

Elgondolkodtam, és nagyon megajándékozottnak éreztem magam. Lelkesítő és boldogító példa volt számomra. Ha ez a sokgyerekes barátnőm (tényleg sok: kilenc) rengeteg dolga közepette ennyire előre sorolta azt, hogy tevékenyen részt vegyen kicsinyei játékában, akkor talán most én is villámátsorolást tarthatnék az esti teendőim között... El is mentem fo-

cizni a kislányommal. („De jó, anya, te még nálam is bénábban focizol!”) Utána pedig lehet, hogy mégis írok valamit az Oázisnak.

¹A szafarimánia közvetlen elődjéről, a dzsungelmánia gyűjthető matricáiról, már esett szó az Oázis hasábjain, hogy milyen szent eszközök: alkalmat adnak - egymás számára többé-kevésbé ismeretlen - felnőtteknek arra, hogy a szeretet kis cselekedeteit gyakorolják a gyermekeinken.

Szeretlek, úgy ahogy vagy.

Szeretlek, mert vagy.

Sőt: annak ellenére szeretlek, hogy olyan vagy amilyen vagy.

A jézusi szeretet ez.

(dr. Gyököcssy Endre: A boldog házasság)

Eszményünk a segítség döntés idején

Motto: Alice Csodaországban ezt kérdezi a Macskától: „Mond már meg, légy szíves, melyik úton menjek?” Azt mondja a Macska: „Attól függ, hová akarsz eljutni.” „Hát az voltaképpen mindegy. Csak úgy – valahová.” „Ja” – így a Macska –, akkor egészen mindegy, melyik úton mégy.” (*Mohás, 1986*).

Ahhoz, hogy ne vesszünk el jelenlegi világunk ritmusában, az évek alatt innen-onnan összeszededgetve a technikákat, kikristályosodott egy módszer, ami már jól működik idestova három éve a mi családjunkban.

Hisszük, hogy egy nagycsalád működéséhez legalább annyira fontos az alapos tervezés, mint bármely szervezet esetében.

Minden év elején leülünk a férjemmel két nyugodt órára, és megtervezük az új esztendőt. Erre van egy sémánk is.

Az első, hogy megnézzük a fő célt, vagyis, hogy mi a családi eszményünk, és ezt fel is írjuk a papírunk tetejére.

Családi eszmény meghatározása: Ott honunk a ..... háza.

Örömmel jelentem, sikerült egy olyan eszményt találnunk, illetve kettőt, ami évek óta változatlan, vagyis a hosszú távú célt sikerült pontosan meghatározni. Nem kis időbe és töprengésbe került...

Ezután megnézzük a szerepköreinket, és leírjuk éves céljainkat (középtávú célok, aztán van, hogy kiderül, hogy ebből bizony hosszú távú cél kerekedik, de sebj).

Fontos, hogy mellé írjuk az eredmény meghatározását, mert ez nagyon szubjektív lehet.

Pl. célunk a családi fejlődésben az, hogy Andris fiunkat támogassuk a szavazás iránti szenvedélyében. Lehetne célként feltüntetni az első helyet a szavazóversenyen, de inkább havi egy szép vers megtanítását határoztuk meg.

Mi az alábbi szerepköröket találtuk meg:

Vízió és célok 2012 végéig

1. *szerepkör:* családi fejlődés (mi a végeredmény és hogyan mérjük)
2. *szerepkör:* személyes fejlődés (mi a végeredmény és hogyan mérjük)
3. *szerepkör:* egészséges élet (mi a végeredmény és hogyan mérjük)
4. *szerepkör:* pénzügyek (mi a végeredmény és hogyan mérjük)

Döntési képesség

(P. J. Kentenich)

Tanulmányozzák egyszer, hogy mit mond a modern pedagógia az ún. mintanövendékről. Korábban a pedagógusok (szülők) mindenfelé dicsérték a mintagyerekeiket. Ma húsz, sőt hatvan kérdőjelet tesznek e mögé. Mi az oka ennek a változásnak a gondolkodás és értékelés

„...A külső körülmények sürgető befolyása alatt a modern ember annyira akciószerűen él és cselekszik, hogy emiatt teljesen elszokott attól, hogy saját magát irányítsa önmagát. Megfontolás nélkül, személyes döntések nélkül cselekszik: nem dönt bensőleg.

Ebből a belátásból kiindulva mire kell különös hangsúlyt fektetni az (ön)nevelésben?

Először is arra, hogy *lehetőleg sok alkalmunk legyen önmagunkból kiindulva saját döntéseket hoznunk*. Ezért kellene a napirendben az állandó szokások és kötelességek mellett lennie egy bizonyos területnek is, mellyel magunk rendelkezhetünk. Ennek ma azért van nagy jelentősége, mert a mai embernek meg kell tanulnia, hogy belülről kiinduló saját döntéseket hozzon más, akár a házon belül levő más áramlatok ellenében is...

A jelen helyzetben nekem személy szerint az az álláspontom, hogy ha a növendékeimnél már nem lehetséges mindkettő: (ön)fegyelem is és szabad döntés is, akkor inkább elviselnék bizonyos fegyelmezetlenségeket, de mindenképpen szabadságot engednék a saját döntések számára. Ezt most általános elvként mondtam.

Magától értetődő, hogy gondoskodni kell a fegyelemről is; de arról is, hogy a fegyelemmel és a fegyelem betartásával ne neveljünk birka-embereket.

területén? A megfigyelés azt mutatta, hogy sokszor a minta-növendék szorgalma, rendszeretete főleg gyengeségből ered: mert nincs bátorsága a rend ellen dönteni. Pontosabban szólva: ha egy gyerek jellemgyengeségből lett mintagyerek, akkor nem ér 'semmit'...

Nem szabad csupán a külső tettek után ítélni, hiszen ha ketten ugyanazt teszik, attól az még messze nem lesz ugyanaz. Mindig a (belső) magatartást, lelkületet kell nézni, amiből a tettek erednek. Ez ma azért különösen fontos,

előrejutni céljaimat tekintve. Olyan sok az inger, lehetőség, kihívás, hogy azt is meg kell szűrni, min gondolkodunk egyáltalán...

*Jól vigyázz gondolataidra,
mert tettekké válhatnak,
jól vigyázz tetteidre,
mert szokásaiddá válhatnak,
jól vigyázz szokásaidra,
mert személyiségeddé válhatnak,
a személyiséged pedig a sorsod.*

5. szerepkör: hitünk és a közösségi élet (mi a végeredmény és hogyan mérjük)

6. szerepkör: otthon nyaraló (mi a végeredmény és hogyan mérjük)

Amikor megvannak a célok, egyszerűvé válik minden döntés. Ha adódik egy lehetőség, pl. indul egy jó előadás-sorozat, megnézzük, hová illeszthető be. Sokkal egyszerűbb dönteni, ha látom, hogy a pillanatnyi lehetőség nem segít

Túlprogramozottság

Mint szinte minden barátunk-ismerősünk, a mi családjunk is szenved a túlprogramozottságtól. Egyrészt azt gondolom, a nagyobb család, a több gyerek mindenképpen több programmal jár – ez tehát részben adottság.

Másrészt, amíg kicsik voltak és sorra születtek a gyerekeink, jóval kevésbé éreztük magunkat túlterheltnak. Férjem nagycsaládban nőtt fel, és akkoriban az ő bölcs tanácsát követve a hozzánk legközelebbi óvodába, iskolába írtuk be őket. Ugyanígy hangszert vagy sportot is csak olyat választhattak, ami helyben volt, ahová nem kellett sok-sok plusz idővel, energiával szállítani őket. Igaz, hogy így kevesebb lehetőség közül választhattak, de cserébe több időt tölthettek itthon egy kevésbé zaklatott családban.

A helyzet azóta vált nehezzé, amióta kicsit felszabadultam, és bevállaltam néhány távolabbi különórát is. És bizony,

mikor már néhány éve jár a gyerek valahová, és szereti, ügyes benne, nagyon nehéz azt „elvenni” tőle...

Én úgy látom, sokszor azért terheljük túl gyerekeinket és magunkat is, mert tőlünk telhetően mindent szeretnénk megadni nekik (ha nem is anyagiakban, de lehetőségekben) és nehezünkre esik bármiről is lemondani.

Tapasztalatunk szerint azzal tudjuk leghatékonyabban csökkenteni a terhelést, ha időben NEM-et mondunk valamire. Ez nem könnyű, ha egy újabb hétvégi meccs vagy zsúr esetén még otthon is vagyunk, és az összes indokunk az, hogy szeretnénk végre szusszanni egyet és együtt lenni.

Ami nálunk még bevált, ha már nagyon kimerültek vagyunk: hetekkel előre kihúzok egy hétvégét a naptárban (egyszerűen áthúzom a napot) és attól kezdve úgy tekintem, mintha már nem férne oda más és nem szervezünk oda semmit.

mert ma az erkölcsöt úgy tanítják, hogy nem a lelkiültre, érziültre, hanem a tettek helyezik a hangsúlyt.

Ezzel szemben a hangsúlyt mire kellene fektetni az (ön) nevelésben, a pedagógiában?

Először is lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a fiatalság belülről kiindulva a jó, ill. a rossz mellett döntessen. Ezért alkalmas kell biztosítani arra is, hogy egyszer-másszor valami kevésbé jót is csinálhasson.

Nem szabad azt gondolni, hogy könnyű ma egy embert úgy nevelni, hogy önállóan döntsön. Nézzék, ha az ostort pattogtatom, vagy megmondom, hogy mit kell tenni, akkor a követőim közül sokan igent mondanak. De mennyire kevesen képesek arra, hogy kétséges helyzetben belülről fakadóan maguk döntsenek!

Gondoljanak bele, milyen volt a Hitleri vagy a Sztálini diktatúrák nevelése! Egyedül a vezér gondolkozik. A többinek pedig marad, hogy hagyják mozgatni magukat; azaz a lábaikat mozgásba hozni. De önállóan dönteni?!

Erre ma is csak kevesen képesek... Ezért még egyszer felteszem a kérdést: Mit teszek azért, hogy a a rám bízottak megtanuljanak önállóan dönteni? És hogyan állok ezzel én? Van-e személyes bátorságom, hogy magam döntsék főleg nehéz helyzetekben?

A mai (ön)nevelés számára az egyik leglényegesebb kérdés: a döntés-képesség nevelés.

Ma mindannyian fáradtak vagyunk és ezért nagyon hajlamosak arra, hogy utánozzuk mások példáját.

A (nevelői) feladat abban kell, hogy álljon, hogy a tehetetlenséget ismét öntevékeny mozgásba hozzuk. *Egyébként csak tömeg és tömegemberek leszünk, akik kitarthatják a kezeiket, forgathatják a szeméket, de csak olyanok, mint a bábuk. Így nem leszünk soha érett emberek, személyiségek, vezetők. Én személy szerint is olyan vagyok, hogy semmit se tudok kezdeni „bólogató Jánosokkal”.*

Ez ránk is áll, a mi családunkra, embereinkre is. Abban áll a mesterfogás, hogy a közös légkört érintő dolgokban gondoskodunk arról, hogy tetteinket mindig-mindig saját döntések kísérik. *Ahol nincsenek saját, egyéni döntések, ha nem adunk erre lehetőséget, akkor mi vagyunk az okai – nem akarom úgy mondani, hogy mi vagyunk a vétkesek – minden tömegtendenciában, tömegpszichózisban.*

Ma mindannyian fáradtak vagyunk és ezért nagyon hajlamosak arra, hogy utánozzuk mások példáját. Ha nem küzdünk ez ellen; ha tudatosan nem törekszünk arra, hogy saját döntéseket hozzunk és kibontakoztassuk eredetiségünket, akkor talán átmenetileg *külvülről nézve magas szinten vagyunk, de nincs bennünk elemi, bennünk született és növekedett erő.*

Jól látom, hogy mit akar Isten a mai kor zűrzavarával, a sokféle ürrel, ami körülvesz bennünket. Zavarba akarja hozni a másokat utánozó tömegembereket, és rá akarja vezetni őket arra, hogy a saját fejükkel gondolkozzanak és személyes döntéseket hozzanak.”

Visszatérés a munkába – égi segítséggel

Öt és fél évet töltöttem otthon a fiámmal. Nagyobbik fiam, Balázs öt éves, a kisebbik, Gellért pedig három volt, és vészesen közeledett az a nap, amikor már újra munkába kellett állnom a bankban. Elég vegyes érzelmek töltöttek el ez utóbbival kapcsolatban. Úgy éreztem, az otthon töltött évek alatt nagyon elfáradtam és „begubódtam”, eltávolodtam a munka világától.

Bevallom, félttem a változástól: hogyan fogok tudni újra emberek között tevékenykedni, és mi lesz velem a munkahelyemen, ahol már ennyi év után senkit sem fogok ismerni!? Bár alapvetően szerettem a munkámat, volt két dolog, ami aggasztott: egyrészt az ügyfélszolgálaton magas értékesítési célok voltak, amiket alig tudtam hozni (hiába, nem vagyok az a rábeszélős, értékesítő típus); valamint, hogy a munkarend a hat nap munka – két nap szabad ütemben folyt, három műszakban. Mondanom sem kell, lehetetlennek tűnt gyerekek mellett ezt kivitelezni...

A visszatérésem előtt bementem megbeszélni a visszaállás részleteit az ügyfélszolgálat vezetőjével, aki még szerencsére a „rég” volt, és ismert engem. Azt ígérte, hogy régi munkakörömbé visszavesznek (már ez sem kevés ilyen válságos időkben!), de arra is finoman figyelmeztetett, hogy azóta az értékesítési célok még jobban megemelkedtek (és ő is emlékezett rá, hogy anno már a régi értékesítési cé-

lok sem nagyon mentek). Azonban segítőkész volt, mert felajánlott egy másik lehetőséget is: mikor visszaállok, elküld egy olyan három hónapos tanfolyamra, amire a kezdőket is küldik; és ha ez idő alatt találok a cégen belül másik állást, akkor ő támogat abban, hogy váltsak; de ha nem, akkor a tanfolyam végén vissza kell mennem az ügyfélszolgálatra, ahonnan aztán csak két év múlva pályázhatok másik pozícióra.

Otthonra találtunk Pio atya és Szent József közbenjárásával

Elfogadtam a lehetőséget, és elkezdtem járni a tanfolyamra, csupa húsz év körüli fiatallal, akik között én voltam az egyetlen, aki már túl volt a harmincon... Közben pedig próbáltam a cégen belül munkát keresni. Általában kb. heti egy-két állást hirdettek meg, azokat mind megpályáztam, amelyek csak egy kicsit is passzoltak hozzám, de sajnos nem sok sikerrel.

Közben folyt a tanfolyam, ahol hetente kellett vizsgázni az egyes témakörökből. (Aki nem üti meg a 90%-ot, attól előbb-utóbb elköszönnek.) Vagyis otthon ismét több órányi tanulás várt rám minden este.

Ebben a helyzetben kezdtünk el imádkozni égi segítségért.

Időközben már eltelt a tanfolyam fele, mikor behívtak az egyik állásra interjúra; pont arra, amelyik a nyüzsgő ügyfélszolgálat helyett egy békés háttérszta-lyt jelentett volna... Értékesítési célok nélkül, állandó munkarenddel... Az interjú nagyon jól sikerült, úgy éreztem, egy hullámhosszon vagyunk a leendő főnökömmel.

Azonban mégsem engem választottak... Egy világ omlott össze bennem, szinte nem is hittem el. Miért nem segített a Szűzanya? Később értettem meg, hogy ő jobb lehetőséget tudott (valamint így egy emberrel kevesebbet rúgtak ki).

Maradt a tanfolyam, a tanulás, a 90%-ra megírandó vizsgák és az ima, hogy megoldódjon a munkahely kérdése.

Bevallom, félttem a változástól: hogyan fogok tudni újra emberek között tevékenykedni...

Közben vésszen közeledett a záróvizsga időpontja, és utána a „mélyvíz”: az ügyfélszolgálatos munka, a kezdőknek járó legrosszabb munkarendben (éjszakába nyúló műszakok, munkában töltött hétvégék és ünnepnapok vártak rám). Időközben már az is kiderült, hogy ki

lesz a csoportvezetőm, kik lesznek a kollegáim, és mikor fogok kezdeni.

Imádkoztunk tovább, de meg kell valanom, egyre kisebb hittel.

És tanultam, hogy a záróvizsgán tudjam hozni a 90%-ot. Szerencsére az írásbelim sikerült is. Miután meglett az eredmény, odajön hozzám a legszimpatikusabb csoportvezető (régi munkatársam), aki egy „különleges” részleget vezet az ügyfélszolgálatnál, és velem szeretne négy szem közt beszélni:

– Van a csoportomban egy üre-
sedés, és arra gondoltam, hogy jó lenne, ha te jönnél oda dolgozni. Itt nincsenek értékesítési célok, és állandó a munkarend, a hétvégék és ünnepnapok szabadok. Már beszéltem erről az ügyfélszolgálat vezetőjével, és ő is támogatja. Ja, és ha akarsz, jövő hónaptól dolgozhatsz hat órában. Mit szólsz?

Úgy tűnt, szinte álmodom, mert nem számítottam ilyen lehetőségre. Rögtön elfogadtam az ajánlatot, és már aznap letettem a szóbeli vizsgát új csoportvezetőmnél.

Köszönöm a Jóistennek, hogy csodát tett, és lett munkám, még hozzá olyan, melyet gyermekeim mellett is tudok végezni.

A sok értékes és érdekes írás mellett mindig szívesen olvastam az Oázisban az „Otthonra találtunk” rovat tartalmát, és reméltem, hogy a Jóisten segítségével egyszer nekünk is lesz saját családi házunk. Valójában már első lakásunk megvásárlásakor felfedezhettük a Gondviselő segítő közreműködését, de csak lassan, utólag állt össze a kép. Az esküvőnk előtt, több mint tíz éve kezdtünk magunknak otthont keresni, hogy ott kezdhesük új, közös életünket. Szüleim jóvoltából ugyan ideiglenesen beköltözhettünk volna egy budapesti panellakásba, de mikor egyszer közösen megnéztük, úgy éreztem, nem bírnám sokáig, ha ott kellene élnünk. Férjemmel mindketten kertés házban nőttünk fel, szeretjük a természetet, és a szakmánk is „röghöz kötött”: kertészmérnökök vagyunk. Ezért nagyon vágytunk egy saját kertre, legyen az bármilyen picike. Egy panellakás árért a főváros szélén vagy környékén több sorházat vagy házrészt kínáltak, melyekhez tartozott kis kert. Ilyenekből összesen több mint 200-at (!) megnéztünk (és ennél jóval több volt, ahol már csak telefonon kérdeztük a paramétereket). Egy idő után már úgy éreztük, profik vagyunk az ingatlanok terén, ingatlanos-szótár megírásán is gondolkodtunk. Rájöttünk, hogy a „panoráma” esetenként azt is takarhatja, ha a lehajtott WC-deszkán állva a budi ablakán kikukucskálva rálátunk valami szépre! A „felújítandó” gyakran helyesebben „bontandó”. És ha

valami tényleg jó, és reális áron kínálják, az többnyire a hirdetés megjelenésének napján gazdát cserél, és „már nem aktuális”. Az esküvőnk előtt fél évvel nagyon megtetszett egy házrész, melyhez saját kis kert is tartozott. Meg is írtuk a szerződést, és kicsit aggódva bevittük a budaörsi önkormányzathoz, ugyanis a ház műemléki védelem alatt állt, és az önkormányzatnak elővételi joga volt rá. Ott megtudtuk, hogy az Önkormányzat szeretné felvásárolni az egész majort. Beültünk a képviselő-testület ülésére is, de hiába minden érvelés, végül megvették az orrunk elől. Nagyon csalódottak voltunk. Tovább kerestünk, de egyre közeledett az esküvő időpontja, és elkezdtünk intenzíven a nagy nap szervezésével foglalkozni. Nyár elején telefonált egy ismerős Budaörsről, hogy látott egy hirdetést, hátha érdekel minket. Tetszett volna, de a bölcs szülők lebeszéltek róla, nagyon romos állapotban volt. Ez adott még egy utolsó lendületet, hogy vegyünk egy Expressz újságot, ami-
ben találtam egy ígéretes hirdetést, olyat, amelyre már megszoktuk, hogy a válasz „már nem aktuális”. A hirdetés feladója szombaton szerette volna megmutatni, de ragaszkodtam hozzá, hogy még aznap este utazzon oda, mutassa meg, mert valószínűleg megvesszük. Még aznap este kez-
zet ráztunk rá. Éppen megegyeztünk az árról, mikor csöngettek, mert ha már mi iderángattuk az eladót, akkor másik érdeklődőnek is szólt, hogy jöhet. De most mi voltunk az elsők, és mások hallották,

hogy „már nem aktuális”.

Am ezzel nincs vége a történetnek. Rengeteg munkával újítottuk ezt a házrészt, élveztük a kertrészt – de tudtuk, hogy előbb-utóbb tovább kell lépni. A második gyermekünket vártuk az egy-szobás lakásban, mikor megtud-

tuk, hogy eladó a kertrészünkkel közvetlenül határos, jóval nagyobb alapterületű házrész. Ez még sokkal rosszabb állapotban volt, de nagy lehetőségeket rejt magában – véltük. Szülői segítséggel és némi kölcsönrel meg is vettük. Elkezdtük árulni első lakásunkat, hogy az árából felújíthassuk a másodikat. Közben nem éppen zökkenőmentesen, de végül meglettek a szükséges engedélyek is az átalakításhoz és felújításhoz. De kezdődött a hírhedt válság, és a lakásunk nem akart elkelni. A kényszerű várakozás során viszont volt bőven időnk tovább gondolkodni, tervezgetni, és mindinkább beláttuk, hogy iszonyatos munka és költség lenne ezt a romhalmazt felújítani. Arról nem is beszélve, hogy amíg arra vártunk, hogy legyen pénzünk az építkezésre, a szomszédban egy szerény kis lapos tetős házra felhúztak egy akkora tetőteret, amely gyakorlatilag az egész kilátást és sok fényt is elvett leendő otthonunktól. Végül úgy döntöttünk, hogy a romház melletti kert-

részünkben építünk egy könnyűszerkezetes házat. Jobb is, olcsóbb is lesz annál, mint amit az öreg épületből ki tudnánk hozni. Ekkor adtunk hálát a Jóistennek azért, hogy mégsem tudtuk eladni a lakásunkat akkor, amikor mi szerettük volna! Ugye, mennyivel jobbak a Jóisten tervei a mieinknél?! Ha elkezdtük volna a felújítást (már a kivitelezővel is leegyeztettük) biztos, hogy megbántuk volna. Most már volt egy egyszerű terv, de a lakásunkat még mindig nem tudtuk eladni. Barátaink példáján felbuzdulva elkezdtünk minden nap Szent Józsefhez imádkozni új otthonunkért. Közben jöttek-mentek az érdeklődők, de gyönyörű kis első otthonunk még nem találta meg új gazdáját. Férjem Pio atyához fohászzkodott, és megfogadta, hogy elzarándokolunk a sírjához, ha küld vevőt a lakásra. Nekem ősszel támadt egy olyan gondolatom, hogy Szent József napján lesz valami változás. Izgalmas volt ez az érzés, valami bizonyosság volt bennem, de nem tudtam, mi történhet, talán akkor adjuk el a lakást!? Majd szép lassan megfeledeztem erről. Mikor az új házra is meglett minden szükséges engedély, egy sugallat hatására felhívtam egy fiatal házaspárt, akik kb. fél évvel azelőtt tekintették meg a lakást, hogy nem néznék-e meg újból, ha még nem találták meg az igazit, mert azóta eszközöltünk néhány változtatást (a nedvesedő falakat teljes falátvágással utólagosan leszigeteltük, és korhűen tataroztuk a homlokzatot is). Kiderült, hogy még mindig a keresés fázisában vannak, de már nagyon szeretnének venni valamit, és épp másnapra terveztek egy körutat Budaörsön. Eljöttek, most még jobban tetszett nekik, és hamar meg is egyeztünk. Fogláló, előleg,

elkezdtük az új ház építését. Eljött az átadás időpontja. Jókedvűen csomagoltunk, dobozoltunk, és költözködtünk kifelé, kicsit meg voltunk hatódva. Rápillantottam a naptárra, hogy megjegyzzem, melyik napon vettünk búcsút első lakásunktól: Szent József napja volt.

Zárszó: Az új ház építését is sok csoda kísérte, rengeteget segített a család és sok barát – ez már talán az „Életünk” rovatokba tartozó történet. Beköltöztünk, és valóban csodálatos módon eljutottunk San Giovanni Rotondoba is. A szomszédos, hozzánk tartozó romos háznak pedig továbbra is keressük a funkcióját, keressük, hogy mi lehet a Jóisten és a Szűzanya szándéka velem! Reméljük, folytatjuk majd a történetet.

Utóirat, melynek mottója akár ez is lehetne: „Segíts magadon, az Isten is

megsegít.” A sok csoda, égi segítség mellé azért minden erőnket és munkánkat is odatettük. Mikor elkezdtünk lakást keresni, és szembesültünk az árakkal, úgy tűnt, emberi számítás szerint sosem lesz saját otthonunk. Mégis kitartóan gyűjtöttünk, már a házasságkötésünk előtt minden forintot félretettünk (öszöntőidőből is sok összejöhet), és sok munkának köszönhetően lett egy olyan alap, amely már önerőnek elég volt, és hitellel kiegészítve lakássá válhatott. Ezért biztatunk minden fiataalt (és idősebb családokat is), hogy nincs reménytelen helyzet, szorgalmas munkával minden álom valóra váltható. Kereken tíz év kemény munka és spórolás volt, mire a családi házunk megépülhetett. Persze a munkát, és a hozzávaló erőt is a Jóistentől kaptuk és kapjuk. Hála Neki érte!

A Szentatya húsvéti üzenete

„Elviselhetetlen lehetett a látvány, hogy magát a megtestesült Jóságot alávetették az emberi gonoszságnak, hogy az Igazságot kigúnyolta a hazugság, az Irgalmasságot meggyalázta a bosszúállás. Úgy tűnt, hogy Jézus halálával megghiúsult azok reménye, akik Benne bíztak. De a hit soha nem fogyatkozott meg teljesen: főleg Szűz Mária, Jézus anyja szívében maradt eleven a kicsiny láng az éjszaka sötétségében is...

Volt egy pillanat, amikor látszólag legyőzték Jézust: sötétség árasztotta el a földet, Isten csöndje teljes volt, a remény már csak üres szónak tűnt. És íme, a szombat utáni nap hajnalán a sírt üresen találják...

Ha Jézus feltámadt, akkor – és csak akkor – valami valóban új dolog történt, ami megváltoztatja az ember és a világ helyzetét. Akkor Jézus olyasvalaki, akire feltétel nélkül ráhagyatkozhatunk, és nem csak egyszerűen bízhatunk az üzenetében. Őrá hagyatkozhatunk, mert a Feltámadott nem a múlthoz tartozik, hanem élőként van jelen ma is.”

Otthon vagy munka

Hogyan döntötted el, mikor már nagyobbacska lett a legkisebb gyermek is, hogy elmész dolgozni vagy otthon maradsz, esetleg tanulsz? Egy nő életében ez sokszor nagy dilemma, hogy család (otthoni hivatás) vagy „világi” hivatás, esetleg mindkettő. Manapság az anyagiak is beleszólnak ebbe. Hogy lehet ebben a kérdésben jól dönteni?

1. édesanya

Amikor ötödik gyermekem elérte az óvodás kort, lehetőségem nyílt hat órában visszamenni dolgozni 17 évvel ezelőtt „elhagyott” munkahelyemre. Ebben Isten ujját láttam. Már önmagában azt is csodának éltem meg, hogy ennyi év után még van munkahelyem, és az is csoda, hogy részmunkaidőben foglalkoztatnának.

Emellett a sok otthon töltött év után, vágytam vissza. Szerettem volna ismét a szakmámban dolgozni és új emberi kapcsolatokat építeni. Anyagilag is a legjobbkor jött ez a lehetőség, mert ekkor kezdte legnagyobb gyermekünk az egyetemi tanulmányait. Éreztük, hogy ezt már nehezen tudnánk hiteleink törlesztése mellett, egy fizetésből finanszírozni. A legdöntőbb érvet a férjem mondta ki. Biztatott, menjek nyugodtan, minden rendben lesz. Erre a hangra rá tudtam hagyatkozni, mert már sokszor megtapasztaltam, hogy társam szava Isten szava.

Mára már a nagycsalád mindennapi ellátásának feladata közös feladattá vált. Férjem segít a gyerekek különóra való eljuttatásában, a vásárlásban és a há-

zimunkában. Mindennek ellenére úgy érzem, egy libikóka rúdján ülök, ahol a hinta egyik végén a család, másik végén a munkahelyi feladataim vannak.

A Jóisten segítségét kell kérnem minden nap, hogy erőmet, időmet jól beosztva, mindig világosan lássam a legfontosabb hivatásomat: a családomat.

2. édesanya

Nekem nem volt dilemma sem otthon maradni, sem elmenni. Én mindig vágytam valamire, és a vágyam hajtott. Először arra vágytam, hogy a vőlegényemmel összeházasodjunk, aztán arra, hogy mi apa és anya legyünk. Amikor megszülettek a gyerekek, arra vágytam, hogy velük legyek, és abbahagytam a főiskolát. Akkor azt hittem, örökre. Nekem ez akkor nem volt baj egy cseppet sem, mert nem gondoltam a jövőre, csak arra, ami éppen akkor volt. Ahogy nőttek a gyerekek, egyre többet gondoltam arra, hogy milyen jó volt tanítani. Nagyon kezdtem visszakíváncozni az iskolába. Ehhez be kellett fejeznem a főiskolát. Már mind az öt gyerek megvolt, amikor újra elkezdtem főiskolára járni – előlről kellett mindent kezdeni –, de engem rettenetesen hajtott a vágyam. Örömmel jártam iskolába a gyerekek mellett. Nem kaptam állást, de adódott angoltanulási lehetőség. Megragadtam, mert azt gondoltam, angollal majd visszakerülhetek a tanításba. Sikerült.

Bennem nem voltak töprengések. Engem egyszerűen hajtott a szívem.

Először felébredt valami vágy, aztán kerestem a lehetőségeket, nem terheltek a nehézségek, hanem örültem, hogy csinálhatom, amire vágyom. Számomra világos volt, mint a nap, hogy a kicsi gyerekeknek anya kell, ezért nekem mellettük kell lennem. Nincs főiskola. Aztán világos volt az is, hogy nagyobbak mellett tudok dolgozni járni, azt a munkát végezni, ami nekem örömet okoz. Akkor meg elkezdtem ezért küzdeni. Én ilyen örömhajhász vagyok. Azt csinálom, ami örömet okoz. A férjem mindig támogattott ebben.

3. édesanya

Egyetemistaként a Magyar Nemzeti Galériában dolgoztam. Közben férjhez mentem, így mire befejeztem a tanulmányaimat, már két gyerekünk volt, akik miatt közel öt éven át kimaradtam a múzeumi feladataimból. A GYES-ről már diplomás művészettörténészként mentem vissza dolgozni, amikor a kisebb gyerek is óvodába került. Ez izgalommal és büszkeséggel töltött el.

Amikor óvodát kellett választani, sokat sétálgattam az óvodakert mellett, hogy „kinézzem” magamnak a legkedvesebb, legtürelmesebb óvónőket, ezért tényleg úgy éreztem, hogy a két – lelkiileg is megedzettnek gondolt – gyermekünk jól fogja magát érezni ott, én pedig örömet fogok találni a munkámban. De semmi sem olyan egyszerű. A múzeumban olyan feladataim is voltak, amikhez igencsak nagy gyakorlatra lett volna szükség. Még nem tudtam minden esetben megmondani bizonyos festményekről, hogy azokat ki festette, s bizonytalan voltam a hamis műtárgyak

kérdésében is. Kevés sikerélményem volt az elején. De a környezet gyönyörű volt, s reméltem, hogy a feladataimat is előbb-utóbb jól el tudom látni.

Eltelt öt év, s megszületett a harmadik gyermekünk. Boldogok voltunk nagyon. Három év felhőtlen otthonlét után újra úgy döntöttünk, s dönthettünk (!), hogy visszamegyek a múzeumba. Én is jó helyen voltam, s úgy érzem, hogy a gyerekeink sem látták kárát ennek. Normál időben értem az óvodába a kicsiért, a „nagyok” pedig együtt önállósodtak.

Eltelt így hat év, s megszületett a negyedik gyermekünk. Újra három év teljes

béke költözött az otthonunkba azzal, hogy újra velük maradtam. Nyugodt kis és nagy „iskolások”, s egy édes kicsi gyerek töltötte ki az időnket. Mígnem eljött a szeptember, amikor még be sem töltötte a kisfiam a harmadik évét, de el „kellett” mennie oviba, nekem pedig vissza a múzeumba. Sohasem felejttem el azokat a napokat. Folytak a könnyeim már az ovinál is minden nap, amint ott hagytam őt sírva, s akkor is, amikor beléptem a munkahelyemre. Egyszerűen úgy éreztem, hogy nekem egészen más a dolgom. Miért vagyok én itt? - kérdeztem magamtól. Telt az idő, a kisfiam is jobban beilleszkedett, én is találtam újra örömet. Hogy jobban megfeleljek a múzeumi elvárásoknak, tovább kellett tanulnom. Óriási elánnal neki is kezd-

tem, s úgy éreztem, hogy ezáltal még gazdagodom is. Igaz, közben nem voltam olyan türelmes odahaza, mint ahogyan szerettem volna.

Új munkámra lényegesen több időt kellett fordítanom. A gyerekek, s a velük kapcsolatos gondok is nőttek. Volt olyan, akinek elég volt annyi a mamából,

amennyi jutott, de volt, aki sokkal többre vágyott volna. Akkor komoly lelki válság kerülgetett. „Mérleget” igyekeztem vonni. Régen nem is gondoltam arra, hogy ne mennék vissza dolgozni. A férjem is természetesnek tartotta, s az én fizetésemre is szükségünk volt, meg „igazán örülhetünk, hogy van egy jó munkahelyem”, meg „ez nem csak munkahely, hanem hivatás is” stb...

Egy ideig úgy gondoltam, hogy a gyerekeim is felnéznek biztosan rám, hogy ilyen szép dolgot csináljak, s „nyernek” is velem, mert akarva akaratlanul beszívják a művészet iránti szeretetet, tiszteletet. Aztán feltettem magamnak a kérdést: tényleg ezért becsülnek-e engem a gyerekeim? Miből maradok ki azáltal, hogy dolgozom? Mi az, amivel többet adhat-

nék, ha otthon lennék? Ezekhez a gondolatokhoz az is hozzájárult, hogy kimerültem lelkileg is, fizikailag is. A fontossági sorrend körül járó gondolataim kerültek előtérbe. Tudtam, hogy változtatnom kell valamin, de nem ment könnyen a döntés. Nehéz lemondani egy ilyen jó munkahelyről. Egy kicsit nehéz volt a férjemmel is elhitetni, hogy tényleg azon gondolkozom, hogy 32 év után abba akarom hagyni ezt a fajta életet. Ő az égvilágon

mindenben mellettem áll, viszont az ő férfias gondolkodásával ezt nem igazán értette. Akkor lettem ötven éves. Elé álltam, és csak egy ajándékot kértem a születésnapomra: hogy „vegyen ki a munkából.” Azóta eltelt négy év. Ezalatt az idő alatt sok olyan dologban lehetett részem, amiért hálás lehetek. Olyan jó,

hogy sokat lehetek három édes kicsi unokánkkal. Hétköznap is tudok nekik segíteni. Néha napközben össze tudok futni a már házas gyerekeimmel. 97 éves Édesanyámmal sok időt töltünk együtt.

Beszélgetünk. Csak úgy, mert megtehetem. A 17 éves fiamat meleg ebéddel várom haza. Van időm felkeresni olyan embereket, akik fontosak, akiknek szüksége van rám, vagy akikkel régen nem találkoztam. És még sorolhatnám.

Megbizonyosodtam arról, hogy a felnőtt gyerekeinknek is nagy szüksége van egy állandóan elérhető édesanyára, s ha már „csak” egy gyerek van otthon, meg lehet, hogy épp ő az, akinek - ha talán nem is mondja ki - szüksége van a vele eltöltött időre.

Jó érzéssel töltheti el az anyákat, ha a hivatásukban jól tudnak teljesíteni, de elsősorban az otthon megtapasztalható szeretetlégkör megteremtéséért felelősek.

Gondjaim közepette észrevettem, hogy sokkal többet imádkozom. Elővettem egy füzetet is, s a vívódásaimban naplót kezdtem írni. Leírtam az érzéseimet, s igyekeztem összeszedni a mindennapi örömeimet, hogy jobban tudatosítsam magamban, mi minden jó történik velem, s azokat kinek köszönhetem. Észrevettem, hogy tulajdonképpen imádságokat írok. Jobban odafigyeltem a jelekre, amiket számomra a Jóisten küldött. Oly sokszor mondtam azt, hogy „nem tudom, hogyan szól hozzám az Úristen”. Azt vettem észre, hogy amint jobban figyeltem Őrá, megszapordtak a „jelek”,

melyeket nekem küldött. Biztosan addig is voltak jelek, csak a fejemet nem fordítottam eléggé felé.

Az ember döntéseiben elsődleges szerepe a Jóistennek van, mert Ő úgy „keveri a kártyákat”, hogy az ember idővel mindenképp rájöjjön: így kellett tennie... Közben azonban egyáltalán nem olyan egyértelmű, hogy milyen lépéseket kell megtennünk. Ekkor kell Tőle segítséget kérni, s hagyni, hogy megfogja a kezünket.

4. édesanya

Amikor hetedik gyermekünk is elérte a nyolc éves kort és lejárt a Gyes, akkor én már 21 éve voltam feleség, anya és háziasszony. Őszintén megvallva nagyon nagy örömmel! Mindig erre vágytam, szívesen voltam itthon, soha egy percig sem éreztem sem egyhangúnak, sem unalmasnak. A gyerekekkel való foglalkozás, elkísérésük, a tanulás, a különféle programok, a lelkük ápolása, a lakás hangulatos, meleg fészekké varázslása fontos volt számomra. Sok baráti kapcsolat, sok barkácsolás, varrás, sütés-főzés, különféle közösségi alkalmak és aktivitások tették igazán intenzívvé ezt a korszakot.

Mikor először megcsapott annak a szele, hogy dolgozni kéne menni (mint ha otthon csak a lábamat lógattam volna...), megrémültem.

Hol talállok erre időt jelen élethelyzetemben? Hála Istennek, ekkor egy nagyon sok teendővel járó felelősségteljes

Miből maradok ki azáltal, hogy dolgozom? Mi az, amivel többet adhatnék, ha otthon lennék?

társadalmi munka jutott osztályrészül, ami egyben a munkám lett.

A Jóisten gondoskodott időlegesen megoldásról. Mikor ennek vége szakadt, mélypontra kerültem: „hogyan tovább?” – még rengeteg év van hátra, ugyanakkor lelkem mélyén éreztem, itthon szükség van rám, sőt unokáim körül is most van szükség a segítségemre. Sokat imádkoztam és kerestem a lehetőségeket, figyeltem a jeleket. Azt is jelnek vettem, hogy hosszú hónapokon keresztül, bár intenzíven kerestem, nem találtam semmit, illetve, amikor önéletrajzomat elküldtem, nem kaptam választ.

Megnyugtató érzés volt viszont, hogy családom napról napra hálásan jelezte minden itthon végzett munkámért a háláját. „Ezt érdemes csinálnom!” – éreztem lelkem mélyén.

Egyben biztos voltam: olyasmit nem válllok el, ami napi nyolc óra fix időt igényel, és eddigi rugalmas életvitelemet

akadályozza. Másrészt minden hónap második felében, amikor már csak kenyérre és tejre futotta, felülkerekedett az elkéseredés: muszáj valamit tennem...

Hálás vagyok férjemnek és gyerekeimnek, akik ezt a belső viaskodást szeretettel kísérték, s talán nem véletlenül adták jelét oly gyakran hálájuknak.

Azóta a nyugdíj-jogosultság érdekében ápolási díjat kapok édesapám után, s nekem is, neki is nagy-nagy öröm, ha találkozunk, együtt töltünk időt. Néhány hónapja idős rokonaim kértek meg, hogy segítsek, illetve egy másik idős néni gondozására kértek meg, ez sok időmet és energiámat igénybe veszi, de amikor gyerekeimnek koncertje van, vagy valami miatt szükségük van rám, szabad tudok lenni számukra. Számomra tehát a „döntés” abban áll, hogy figyelek a jelekre, és mindig egy-egy kis lépésre mondom igent vagy nemet. S az imádság a reggeli miséken nagyon sokat segít.

Kedves családok!

Bizonyára emlékeztek, hogy a tavaszi Oázisban imát és áldozatokat kérünk Tőletek a kegyelmi tőkébe egy feleségért, aki négygyermekes édesanya és hősiiesen küzd a rákkal már jó ideje. Az első jó hír februárban jött, a vérvételének eredmény-értékei jók vagy jobbak lettek, mint a korábbiak.

Április végén újabb jó hír érkezett: „...most jön a nagy örömhírem: a CT. eredménye **jelentős regressziót mutat a májon!!!!**

Hála a sok imáért!!! Légy szíves, továbbítsd mindenkinek, aki értem imádkozik, hogy köszönöm és hogy végtelenül kegyelmes hozzánk az Úr és hogy itt állok bizonyítékként, hogy a kitarató imával csodát kaphatunk!

KÖSZÖNÖM SZŰZANYÁM!!! KÖSZÖNÖM ÚR JÉZUS!

A küzdelem még tart, kérjük további imáitokat és áldozataitokat!

Szeretettel: Vérteszaljai János és Vali

Olcsóság vagy bizalom?

Napjaink egyik leginkább hangoztatott „értéke” az olcsóság. Az óriásplakátokon és a reklámokban is ezzel a bűvös szóval csalogatnak bennünket. A háttérben pedig modern társadalmunk motorja, a fogyasztás áll.

A régi időkben a családok a nemzedékek által megtakarított javakból költöttek, és amit megvásároltak, az akár több generációt is kiszolgált.

A feleségem édesapja szerelő mester. A bádogos szerszámainak nagy részét még az Ő édesapja és a nagyapja vásárolták, de azok a mai napig nem koptak el, pedig már 100 éve használatban vannak.

Nagy érték volt annak idején minden ilyen szerszám, hiszen híres műhelyekben készültek.

XVI. Benedek pápa ezzel kapcsolatosan így tanít bennünket: „Kereszténynek lenni, a Teremtésben és a Megváltásban hinni felelősséget is jelent a Teremtéssel szemben. Nem elég az energia-takarékossgal foglalkozni, hanem visszafogottságra van szükség a földi javak összes területén, akkor is, ha a reklámok mindennemű fogyasztásra ösztönöznek.

Az emberi közösségek alapsejtje a család, annak otthona pedig a Föld. De ez nem csak a mai családoké, hanem a jövő generációké is.”

A pápa a fiatalok gondolkozására számít. Ők vannak leginkább kitéve az önző,

csak magukra gondoló anyagelvű fejlődés számtalan kísértésének.

A Szentatya arra buzdít, hogy kíséreljük meg a Teremtő szemszögéből figyelni a Teremtés sorsát...

Ma már nagyon ritka az az eset, amikor a bizalom – legyen szó áruról vagy szolgáltatásról – megelőzi az olcsóság értékrendjét. Ha valaki a bizalom elve

...érdemes egy kicsit többet áldozunk – odafigyelésben, szeretetben és anyagiakban is – a másik emberre...

alapján a magasabb árat választja, hát, igen csak furcsán néznek rá, vagy akár meg is vádolják.

Az építőiparban tartóssá vált nehézségek miatt – melyek nagy része a válságból adódott – engem, mint

vállalkozót, már jó ideje foglalkoztat ez a téma. Szeretnénk becsületes anyagbeszerzéssel és becsületesen dolgozva minőségi munkát végezni, az alkalmazottaink munkáját tisztességgel megfizetni, az állam felé is leróni a kötelezettségeinket. Sajnos, sokszor alulmaradunk a megrendelésekért folytatott versenyben, mert akadnak mások, akik alacsonyabb áron is elvállalják a munkákat. Pedig van egy határ, ami alatt nem teljesülhetnek a fent leírt követelmények, melyek az egyetemes etikai normák szerint valók.

A betániai vacsora alkalmával Jézus hagyja, hogy Mária, Lázár testvére drága olajjal kenje meg a lábát. Az áruló Júdás azonban méltatlankodik, hogy a drága olaj árát inkább a szegényeknek

lehetne szétsztani.
De Jézus elfogadja a szeretetnek és gondoskodásnak azt a szép gesztusát Máriától.

Sokan gondolják úgy, hogy micsoda fényűzés a sok templom és művészeti alkotás, amit Isten dicsőségére emeltek a múltban. Lehet róla vitatkozni, de az előbbi bibliai jelenet mindenképp üzen a számunkra az értékrendünk kialakításával kapcsolatban.

Vidéken, illetve Erdélyben járva éltem át az egyszerű, szegény emberek között leginkább, hogy Ők milyen „pazarló”, erejükön felüli gondoskodással és szeretettel veszik körül a vendégeiket.

A saját tapasztalatom és véleményem az, hogy érdemes egy kicsit többet áldoznunk – odafigyelésben, szeretetben és anyagiakban is – a másik emberre, akivel (a munkája által) találkozunk, és aki mellett elsősorban az iránta érzett bizalom alapján döntöttünk.

Nagyszerű érzés, ha az embert, illetve a munkáját nem az olcsóság, hanem a bizalom alapján választják.

Kentenich atya arra biztat bennünket, hogy ne legyünk tömegemberek. Merjük hát vállalni a tartós értékek melletti döntéseinket!

Mire/kire fordítsam időmet?

Az idő – mint legfontosabb döntési tényező egy édesapa számára

Gyermekeink nevelése során egyik legfőbb tényező az időráfordítás. Fülemben cseng egy édesapa szívbemarkoló beszámolója: „Gyermekeim kedvesen próbálnak bevonni engem életükbe. Mindig mondják, hogy »nézd, milyen jól tudok bukfenézni, milyen várat építettem, hallgasd meg, mit furulyáz-

zok!« De ha őszinte vagyok magamhoz, be kell ismernem, hogy nem tudtam megnézni a bukfenézést, sem a várat, sem a furulyázást nem tudtam meghallgatni, olyan sok a munkám.” Érződött, hogy ez mély fájdalmat okozott neki. Sok édesapában él ez a vágy, szeretne jelen lenni gyermekei életben, de nem

találja rá a megfelelő alkalmat. Mit tehetünk?

Megkérdezhetjük magunktól: abban a percben valóban az volt a fontos, amire éppen figyeltem? Abban a pillanatban valóban az volt az én dolgom? A fontossági sorrend percenként kíván döntéseket. Egyik gyermekünk így fogalmazta meg: „Tudod, majd én is fölhlvlak téged!” Érzekelte, hogy amikor csöng a telefon, minden megszűnik számomra, és a vonal túlsó végén beszélő kerül a középpontba. Épp erre a figyelemre vágyna gyermekünk is.

Egy előadó felhívta a figyelmet arra, hogy a munkahelyen mindent félreteszünk, áldozatok árán is egy beadandó munkáért. Mennyi mindent félretolunk, mindent lemondunk, éjszakázunk, de látjuk e ennyire fontosnak gyermekeink kis ügyeit is?

Parsons „A hatvan perces apa” című könyvében olvasható egy figyelmeztetés, mennyire becsapós dolog a halogatás. Milyen becsapós dolog, hogy nem nézem meg a várat, sem a bukfenézést, most nem furulyázunk, majd holnap! Ezt a szót: „holnap” inkább iktassuk ki, mert az életben ezek a lehetőségek nem térnek vissza. Lehet, hogy csak néhány percről van szó, de abban a pillanatban érdemes igent mondani. Nem baj, ha keveset, de minőségi időt töltsék a gyermekemmel, legyen ez egy örömteli áldozat: hogy érezze, szívesen félreteszem érte a fontos dolgomat. Kikapcsolom a telefont, félreteszem a munkámat.

Azt az áldott pillanatot, amikor be akar avatni engem az ő kis életébe, érdemes megragadni, mert serdülőkorban ez a kapcsolat jogosít majd fel arra, hogy ő

is meghallgasson engem, amikor én ennek szükségét látnám. Jövendő kapcsolataink itt a vár megnézésekor dől el, azon, hogy fordítottam-e rá időt? Vagy amikor elújságolja, hogy milyen jó dolgot talált, amikor a gépen meg akarja mutatni a fejen álló elefántot. Ennek nemcsak az az értelme, hogy megnézem az elefántot, hanem hogy gyermekünk megéli, hogy „igen, apával lehet ilyenekről is beszélni”. Ha akkor odamegyek, váltunk pár szót, akkor egy olyan érzelmi lenyomat alakul, hogy később majd lehet vele beszélni arról is, ami engem érdekel. A kamaszkorban ezek jelentősek lesznek. Mégiscsak marad egy érzelmi emlékkép, érzelmi nyom, amit magával visz a későbbiekre. Ha a hétköznapjaikat ilyen szemmel vizsgáljuk meg, akkor láthatjuk, hogy vannak olyan pontok, amikor nem áll sokból, hogy érezhesse gyermekünk, hogy ő a fontos! Tapasztaljuk gyakran, hogy hazatérő férjünket azonnal elárasztja csemeténk a szeretetével. Ha ilyenkor ki tudjuk kapcsolni a tv-t, az újságot össze tudjuk csukni, s betenni az újságtartóba, akkor megajándékoztuk a tapasztalattal: „igen, én fontosabb vagyok, mint az újság és mint a tv”.

Férjem mesélte, hogy tízéves korában utazott a vonaton édesapjával, aki türelmesen, szeretettel mindent pontosan elmagyarázott, jót beszélgettek. Mikor egy picit egyedül maradt a kisgyerek, az útitárs megkérdezte: „ki volt ez a bácsi, biztos nem az édesapád... nem szoktak így odafigyelni az édesapák a gyerekeikre”.

Az a tapasztalatom, hogy amíg kisebbek gyermekeink, addig nagyobb figyelem jut rájuk, mikor nagyobbak lesznek, egyre kevesebb, hisz amikor

öt- vagy tízéves lesz, akkor már fáradtabbak vagyunk. Érdeemes lenne belegondolni abba, hogy amikor nincs ott az apa, ez hosszantartó mély sebeket okoz a gyerekeknek. Ezért gondolom, hogy nem megyek el külföldre dolgozni, nem vállalom olyan munkát, ami azt eredményezi, hogy a gyereket nem láthatom. Az apa hosszantartó nélkülözése valóban sebeket okoz, s van olyan személyiség, aki egész életén keresztül küzd ezzel a nehézséggel...

Kentenich atya élete is ezt bizonyítja. Neki nem volt édesapja, mert az nem vette feleségül az édesanyját. A kisfiú nem is ismerte őt, és később nevelőintézetbe is került. Ő a kegyelem által kerekedett ezen felül. Egyszer, élete vége felé megkérdezték tőle, mi volt a nehezebb, a

koncentrációs tábor vagy a száműzetés? „Az volt a legrosszabb, hogy nem volt édesapám” – válaszolta. Barsi Balázsnak is van egy szép emléke a szüleinél. Épp imádkozták az Úrangyalát, amikor jött Rákosi elvtárs katonája, s ők nem hagyták abba... Láta megdermedve az ajtóban állni a katonát. Ekkor értettem meg, hogy a történelem ura nem Rákosi, hanem Isten. Ez az édesapa szabad döntése... Mintát adott Barsi Balázsnak is... Kentenich atya életének legtragikusabb helyzete volt az, hogy nem volt édesapja. Hiányából viszont ajándékot kovácsolt. Bójte Csaba ugyanezt élte meg, édesapját elhurcolták a kommunisták. „Miért alapította meg az otthonokat? ...Bosszúból, mert elvették tőlem édesapámat.”

A hétköznapokban jó, ha eszünkben vannak Parsons mondatai a percekről: „Gondoljunk egy homokórára melyben 6570 nap van. 18 év... Gyermekünk 10 éves koráig 3650 nap pergett le, utána már csak 2920 maradt. Nincs az a hatalom, amivel megnövelhetjük ezt a számot.” Egy ausztrál nővér kutatásait publikálták nemrég, mik azok a dolgok, melyeket a haldoklók visszatekintve életükre, máshogy tettek volna: „nem dolgoztam volna olyan sokat... hanem többet figyeltem volna kapcsolataimra.” Vagy egy más kutatásból idézve: „Soha nem mondta senki a halálos ágyán, hogy bárcsak több időt töltöttem volna a hivatásban...” Különösen nagy ajándék, ha úgy tud egy édesapa gyerekére időt szánni, hogy ezzel személyisége erősödjön, önértékelése növekedjen.

Az Életre nevelő műsor májusi adásának szerkesztett és rövidített változata.

Keresd önmagad a lélek útvesztőiben!

színes, feliratos, olasz-francia pszichothriller, 108 perc, 1994

Dörrenés, majd futó léptek zaja egy erdőben. A férfi, bizonyos Onoff nevű író (Gérard Depardieu), dohos kis rendőrörsön találja magát, szemben egy kihallgató tiszttel (Roman Polanski). Nagyon szívélyes mindenki vele, nem állítja, hogy az író követte volna el a bűntényt, még azt sem, hogy bűneset történt. A történet csak látszólag krimi. Valójában egy rejtvény, amit a néző fokról fokra ért meg, az apró mozzanatokból rak össze. Van a furcsa helyzetre megoldás, csak nem a racionalitás világában. Hogy lehet, hogy a rendőr Onoffnak minden művét tudja kívülről? Miként lehet, hogy a csengő telefonvonal végén lévő felesége hangját hallja, de ő nem tud válaszolni neki? Miért véres a ruhája, amit el akar tüntetni? Miért szöki meg Onoff? Miért esik egész éjszaka az eső, miért ázik be mindenütt a rendőrörs? Miért marad üres az írógépben a lap? Ezer felmerülő kérdés, amire a nézőnek kell választ adnia.

Ezeknek a kérdéseknek a megválaszolásához meg kell nézni Giuseppe Tornatore filmjét. A sűrű szimbolikus utalások hálójában nem teszi könnyűvé a jelentés kibogozását. Miközben a megfejtésre váró jelenetek logikáját igyekszünk kihámozni, valamit megértünk az emberi természetből is talán.

Számomra legérdekesebb vonása a filmnek az emberi kommunikáció csúsztatásainak és a valóságnak az ütköztetése. Halljuk Onoff kijelentéseit, és ezzel párhuzamosan asszociatív montázs

segítségével a megtörtént valóságot látjuk. A kettő nincs fedésben, ami elsőre meglepheti a nézőt. Fokozatosan lesz világos, hogy Onoff önmaga számára sem vallja be, hogy valójában mi történt. Az emberi psziché traumáinak feldolgozási folyamata bontakozik ki előttünk, ami lehet, hogy nem ilyen mértékben, de ránk is vonatkozik. Miként szoktunk feltett kérdésekre kikerülő válaszokat adni? Elhallgatni fontos részleteket, amelyek elvezetnének az igazság feltáráshoz.

Tornatore bravúrosan és ötletesen rendezte meg a filmet, tele van nagyszerű beállításokkal, egyedi vágásokkal, rende-

zői megoldásokkal, amelyek a film értelmezéséhez új szempontokat adnak hozzá. Maricone zenéje szintén értékes eleme az alkotásnak, s akusztikai elemeivel segít az asszociációk értelmezésében.

A műfaj pedig ne riasszon meg senkit, ez egy izgalmas lélektani dráma, nem klasszikusan alvásellenes idegtépés.

A jó házi süteménynél nincs is finomabb. (Ahogy ezt mondani szokta egy kedves schönstatti nagycsaládos édesanya.)

Változatok joghurttortára

Eredeti recept szerint négy tojásból piskóta (amit én egy kis fahéjjal szoktam megbolondítani), a krém pedig 2 zacskó tejszín kemény habbá verve, két nagy pohár joghurt, van. cukor, cukor, citromlé ízlés szerint, nagyobb adag zselatin, hogy megálljon, plusz a finom gyümölcsök. Ha fogyókúra van a vendégek között, akkor a piskótát el szoktam hagyni, és több gyümölccsel készítem, ha magunknak készítem, akkor a zselét is elhagyom, és kanalazható gyümölcsös joghurtkrém válik belőle.

Citromos sütemény

(gyors, egyszerű és csuda finom)

25 dkg margarin, 25 dkg cukor, 2 van. cukor, 30 dkg liszt, 2 dl tejföl, 3 tojás, 1 evőkanál szóda bikarbóna, 2 citrom reszelt héja, összekeverve, megsütve, tetejére a két citrom kicsavart levéből és porcukorból kenhetőre kikevert citrommáz jön. Narancsos csokoládés sütemény kapható az alaptésztából, ha narancshéjat reszelünk bele, és 4 evőkanál kakaót adunk még a tésztához. Ilyenkor a tetejére csokimáz dukál.

Sajtos rúd

(ebből csak dupla adagot érdemes sütni) 35 dkg liszt (eredetileg rétesliszt, de én sokszor finomliszttel készítem), 25 dkg margarin, 20-25 dkg reszelt sajt, aminek lehet a fele füstölt is, 2 teáskanál só, 1 dl tejföl. Össze kell gyúrni, esetleg hűtőben

dermeszteni, 5mm vastagra kinyújtani, derelyevágóval csíkokra vágni, tojással megkenni. Lehet a tetejére köménymagot, lenmagot szórni, megkenhetjük tojásba kevert fokhagymával, vagy mustárral ízlés szerint.

Rócsos túros-lekváros pite (kevés hozzávalóból, látványos és ízletes vendégkínáló)

30 dkg liszt, 20 dkg vaj vagy margarin, 10 dkg porcukor, 1 tojássárgája, fél citrom reszelt héja, fél csomag sütőpor. Összegyúrjuk, a 3/4-ét kinyújtjuk, és egy kb. 15x25-ös tepsibe fektetve közepes hőfokon elősütjük. 1/2 kg áttört túrot elkeverünk 12 dkg porcukorral, 2 dkg búzadarával és egy fél citrom reszelt héjával. Ezt az elősütött tésztát tetejére simítjuk, és a tojásfehérjével megkenjük, hogy szép fényes legyen. Kb. 20 perc alatt készre sütjük és a rácok közé, váltogatva, sárgabarack és áfonya (vagy bármilyen sötétebb színű) lekvárt teszünk.

A süteményekhez kellemes hőmérsékletű desszertbort kínálunk, amit nemrégiben volt szerencsénk megkóstolni Polgár Zoltán társaságában és ajánlásával:

Villányi Hárslevelű Aranyhárs – a Polgár pincéből

Édes ízét természetes módon nyeri el, de elegendő savval is rendelkezik. Illata inkább gyümölcsös, mint jellegzetes édesbor-illat. Ínyencek a birsalmasajt zamatát is megérik benne.

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának:

❖ Tilmann atyát, aki júniusban ünnepli pappá szentelésének 50. évfordulóját

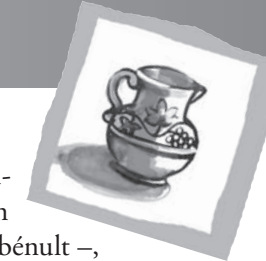

- ❖ a szép kápolna-búcsú ünnepet
- ❖ házaspárokat, akik vállalták a családnapi előadói, házigazda-teendőit
- ❖ a 10. Családakadémiai évfolyam családjait
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ az elkészülő Képzőházunkat
- ❖ égi édesanyánkat! Köszönjük, hogy minden gondunkkal fordulhatunk hozzá, és Ő segít Jézus elé vinni
- ❖ azokat az édesanyákat és édesapákat, akik már az örökkévalóságban vannak, hogy Isten fényét sugározták ránk földi életükben!

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát:

- ❖ hogy áldja meg Gertrud-Mária nővér áldozatos munkáját, kérjük számára a Szentlélek ajándékait és Kentenich atya karizmáját

- ❖ Kentenich atya közbenjárására meggyógyuljon Gergő – aki balesetben lebénult –, és ez a csodálatos gyógyulás segítsen Kentenich atya boldoggá avatásában
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ egy súlyosan beteg magzatért, születéséért és édesanyjáért
- ❖ testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy áldja meg hazánkat, erősítse meg a magyar családokat
- ❖ a jegyesoktatások segítsék elő a párok felkészülését a házasságra és a családi életre
- ❖ hogy a Családakadémia 10. évfolyamát bőséges áldás kísérje
- ❖ árassa el kegyelmével a családnapi leendő résztvevőit és előadóit
- ❖ adjon a schönstatti vezetőknek és felelősöknek családias egységet
- ❖ hogy a kölcsönöket vissza tudjuk fizetni és a Képzőház működtetése biztosított legyen
- ❖ hogy Budapesten élő és tanuló fiataljaink kérése teljesüljön, akik szeretnék, ha a Szűzanya a fővárosba is „beköltözne”. „Egy helyet szeretnénk a számára, ami egészen az övé és egészen a miénk is. Egy állandó otthon ifjúsági közösségünk számára.”
- ❖ hogy az édesanyák kitartó hittel, sok türelemmel és töretlen szeretettel tudják hordozni családjuk gondjait
- ❖ hogy érettségiző fiataljainkat vezesse a Szentlélek, amikor számot kell adniuk tudásukról, és hogy felismerjék, milyen hivatással tudják szolgálni hazánkat!

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszaj)

Egészség - természetesen

Férjem nem érezte jól magát, hazaérve lefeküdt orrot fújva, köhögve. Jártomban-keltemben szóltam neki:

– Be kellene vened egy Neo-Citrant!

Pár perc múlva hallom, hogy Emma (3.5) odamegy édesapjához, gyengéden megsimogatja, és azt bújja neki:

– Én szívesen készítek neked egy Ló-citront!

7 éves kislányunkkal beszélgetek:

– Anya, nekem három ünnepem van: két névnapom és a gyereknap – mondja.

– Tényleg? És a születésnapod? Arról megfeledkeztél...

– Tényleg! Akkor négy.

– Pedig ez a legnagyobb ünnep – mondom neki.

Kis gondolkodás után: – Ó, ó Anya! Jézus feltámadása! Az a legnagyobb ünnep!

Borka mesél: „Mikor a Nagymamáéknál voltam, találtam egy meztelen csigát, és találtam hozzá egy üres csigaházat, és odaadtam neki, de nem akart rátapadni.”

Dorkával (5) orthopédiára kell mennünk, mert kicsit mackós a járása. Magyarázom neki, hogy a doktor bácsi majd a lábát fogja megvizsgálni, hogy rendben van-e, vagy kell neki valami kis segítség, pl. torna. Dorka bátran felel:

–Jól van, anyu, menjünk csak a lábászhoz!

Virág kér ketchupot, segítenék kinyitni a tetejét, de rám szól:

– Én ki tudom nyitni!

– Tessék.

Próbálkozik, de nem sikerül neki. Végül tárgyilagosan megjegyzi: – Be van fagyva...

Nagyi próbálja Borkát etetni:

– Borka, egyél! A királylány nézi, hogy milyen szépen eszel...

Borka: – Nem, ő a királyfit nézi, hogy mikor jön!

Amikor négy éves volt, egyik este az ágyánál még beszélgettünk, örültünk egymásnak. Azt mondtam neki:

– Annyira örülünk, hogy a Jóisten nekünk ajándékozott téged!

– Én nem! – mondta (...és én akkor majdnem rosszul lettem).

– Hová szeretnél volna kerülni? – kérdezem iszonyú bizonytalanul.

– Hát, Óbudavárra... – majd kis (hátas)szünet után hozzáteszi: VELETEK!

A teraszon vacsorázunk, Borka néze-lődik, majd gondterhelten kérdezi: – Anyu, a Mennyország fent van az égen?

– Igen. Miért kérdezed?

Borka aggodalmasan visszakérdez:

– És nem fog leesni?

Esti fürdetés. Virágot (2 éves) kiveszem a kiskádból, bebugyolálom a törölköző-jébe, és így tartom a karomban. Borka (4 éves) elérékenyülve nézi, és így szól:

– Mintha egy Kisjézus lenne. Megsimogathatom?

Gólyahír

Nagy örömmel tudatjuk, hogy idén tavasszal a Ther család két új taggal bővült. Április 10-én megszületett Tamás és Zsuzsi kislánya, Johanna, május 17-én pedig Balázs és Viki kisfia, Dénes látta meg a napvilágot.

SCH hírek Hírek Óbudavárról

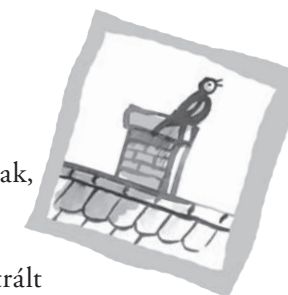
2012. 05. 15.

A tavaszi hónapokban kilenc hétvégi programot tartottunk családjainknak, három hétvégén ifjúsági programok voltak Óbudaváron.

Március 31-én rendeztük meg a kápolna-búcsú ünnepét. 230 regisztrált résztvevő volt jelen az első szövetség családjaival együtt. Dél előtt előadást tartott Gertrúd-Mária nővér.

Korzenszky Richárd atya ünnepelt velünk. Vendégünk volt Andra-Mária nővér a Schönstatti Mária-Nővérek provinciálisja.

Április 21-i hétfőjén volt a negyedik Szövetségi évfolyamunk tavaszi találkozója Óbudaváron, amikor vendégül láthattuk a Paraguayból érkezett Marite és Ramon Marini házaspárt, akik a nemzetközi Schönstatt családszövetség vezetői. Nem csak az előadásokon voltak velünk, hanem a házaspárok útját is végig járták egy pár magyar házaspárral. Ezen a hétfőjén vendégeink voltak még M. Hochschild professzor és egy osztrák bencés atya.

Mányról, Budapestről, Keszthelyről és Csömörről jártak a Házaspárok útján szervezett zárandokcsoportok.

Budapestről öt fiatal család töltött egy önkéntes munkás hétfőjét Óbudaváron. A Diós ház udvarának rendezésben értek el látványos eredményeket.

Első ízben a Kentenich Kisegyetem hallgatói teljes hétfőjés képzésen vettek részt Óbudaváron.

Márciusban nagy sikerű előadóképzőt rendeztünk, sok kezdő és haladó előadó házaspár részvételével.

Öt iskolai osztályt láttunk vendégül, családóra foglalkozást biztosítottunk számukra.

Az NCSSZI családbarát közgondolkodás elősegítése pályázatán az egyesület nyert 600 000 Ft-ot.

Az MVH kiutalt 21 026 903 Ft-ot a Diós ház pályázati támogatására. Ez nagyon jó, 98%-os kifizetési arány.

A képzőház második épülete tetőterének építési munkálatai jó ütemben haladnak, a Szűzanya segítségével még a nyáron használatba vehetjük. Itt négy fürdőszobás vendégszoba kerül kialakításra.

Kedves Családok, kedves Fiatalok és Mindenki, aki a Schönstatt céljaival szimpatizál és azért imádkozik, dolgozik!

A 2012-es évben ünnepeljük (a Triennium 2. évében) a Szűzanya ajándékait, amelyet nekünk, schönstattiaknak adott. Ünnepeljük Tilmann atyát, aki az idén ünnepléppá szentelésének 50. évfordulóját.

Ünnepeljük azt is, hogy a Képzőház lassan, de biztosan elkészül. Ebben az évben minden része lakhatóvá, élhetővé válik! Köszönjük imáitokat, áldozataitokat, adományaitokat, melyeket a Szűzanyának a Képzőház felépülésére a kosrho tettetek! Köszönet Nektek érte! Ne

feledkeztek el a Képzőház működtetéséről sem, amely családnapokat, előadó és résztvevő, házigazda házaspárokat, gyermekfoglalkoztatókat, szervezőket és adakozókat kíván!

A Képzőház havi fenntartatása kb. 830 000,- Ft költséget jelent! Családok a Csaláért Egyesület számlaszáma: 73200134-10000434, megjegyzés: adomány működésre.

Nálunk az „apró munka” és az aprópénz is érték!

Tisztelettel és köszönettel:

Endrédy István
elnök

Tecsengo

Az Oázis hasábjain többször feltűnik ez a különleges hangzású szó, a Tecsengo. Azt már megtudtuk, hogy a magyar Schönstatti Mozgalom vezetőségét takarja ez a furcsa hangsor, és négy házaspár nevének a mozaikjából áll össze. Arra kértük most Ther Ágnes, meséljen nekünk egy kicsit a Tecsengőről, feladataikról, munkáikról.

– *Kedves Ágnes! Tudnál nekünk arról mesélni, hogy hogyan alakult ki a Tecsengo?*

1991 tavaszán Tilmann atya meghívta a Gódány, Csermák, Endrédy és Ther házaspárt a Bécs melletti Kahlenbergre, hogy vegyünk részt az akkor induló osztrák családkadémia képzésén. Tilmann atya tartott módszertani előadásokat,

utána pedig a résztvevő házaspároknak kellett ötperces előadásokat tartaniuk, nekünk is az osztrákok előtt magyarul. Ez Tilmann atya sajátos módszere volt. Kiválasztott embereket, akiket mélyebben bevezetett Schönstatt szellemiségébe, és figyelte őket, hogyan fogadják be, amit kaptak, és várta türelmesen, hogy kezd-e növekedni valami. A belső növekedésre épített, ezt mindig kívárta, addig nem rakott senki vállára felelősséget. Négy ilyen hétfőjén vettünk részt, és azt kérte, hogy a végén töltsünk még ott egy hetet. Délelőttönként ő beszélt, délutánonként pedig mi házaspárok beszélgettünk egymással a közös feladatunkról. A hétfőjére ki is rajzolódott, hogy kik vagyunk: *Magvetők*. Erős vágyódás volt

bennünk, hogy Schönstatt Magyarországon is növekedjen, és az osztrák kápolna légkörét megtapasztalva mi is felépítsük a kápolnánkat Óbudaváron. Ez akkor nagyon távoli dolognak tűnt.

A rendszerváltás után az volt a kérdés, hogy a mozgalom vallási szervezetként vagy civil szervezetként legyen bejegyezve. Végül is 1992 tavaszán alapítottuk meg a Családok a Csaláért Egyesületet, melynek elnöke Gódány Róbert lett. Az egyesületnek kezdetben nem volt vagyona, a „nagyház”, ahol a családnapok folytak Gódány tulajdon volt. Viszont a kárpótlások ekkor zajlottak, és az Óbudavár külterületén lévő földterületeket a tulajdonosok már nem nagyon művelték. Itt volt a nagy lehetőség ezeknek a megvásárlására, adományozók jóvoltából. Később aztán ez tette lehetővé, hogy merjünk nagyot álmodni.

A mozgalom vezetője Tilmann atya volt, ő tartotta a családnapokat. A lassú növekedés csendes évei következtek, a fő feladat a családnapok 1-3 hetének lebonyolítása volt. A feladatok akkor kezdtek sűrűsödni, amikor Tilmann atya betegsége, illetve a német mozgalom élén betöltött vezetői feladatai miatt nem tudott jönni, és akkor közülnünk kellett valakinek beugrania előadónak. Az első ilyen tűzkeresztség 1993-ban a nagyhéten volt. Ezt követően nyilvánvalóvá vált, hogy a családnapokat hosszú távon bizonyosan házaspárok fogják tartani. Ezekből a feladatokból mi mindannyian kivettük a részünket.

Az elmúlt 20-25 év során kegyelmekben, létszámban és anyagiakban egyaránt növekedtünk. A kezdeti házilagós működés mára üzemszerűvé vált. Az el-

ső családnapokon magunk főztünk, ma hivatalos konyhánk van alkalmazottakkal. Zsuzsa, mint üzemeltetés-vezető és Imre, mint gondnok nélkül a központ, a szállásépületek, a sportpálya és más területek működése és rendben tartása elképzelhetetlen volna. A működés anyagi feltételeit viszont a családok rendszeres anyagi hozzájárulása biztosítja. A gyakorlati ügyek intézésében Tilmann atya teljes szabadságot biztosított. A kápolna és a központ helyének kiválasztásával kapcsolatban elmondta az alapelveket, hagyta az építészeket alkotni, majd a tervek bemutatása után kinyilvánította a véleményét, és megmondta, hogy mit lehet, és mit nem lehet. Mindig tiszteletben tartotta a magyar sajátosságokat, és ezeket eredeti módon ki is akarta hozni belőlünk, hogy ne másoljuk se az osztrák, se a német mintákat.

Tilmann atya 25 évig volt lelki vezetőnk, őmellé kapcsolódott be a mozgalom vezetésébe Gertrúd-Mária nővér 2004-ben. Érezve fogyatkozó erejét 2007 őszén bejelentette visszavonulását, és kérte, hogy a vezetés átadására utazzunk a Kahlenbergre. Azt mondta nekünk, hogy a magyar mozgalom felnőtt, és a döntéseket mostantól nekünk kell meghoznunk Gertrúd-Mária nővérral együtt, mint egy tanács. Körvonalazta, hogy ki milyen területért lehetne felelős: Gódányék a mozgalom lelki vezetéséért azzal, ahogy kapcsolatba hozzák az alapító tanítását az élettel, Csermákék Kentenich atya kutatásáért és a képzésekért, Therék a központért, Endrédyék pedig azért, hogy mindez együtt működjön. Aztán hozzátette, hogy legyünk nyitottak alapítónk felé, és hívjuk meg Kentenich atyát, hogy ő

vezessen bennünket. Valóban megtapasztaltuk, hogy Kentenich atya szellemisége növekedett körünkben és a mozgalomban egyaránt. Az azóta eltelt időben nagyjából ezek a felelősségi területek alakultak ki közöttünk.

A kahlenbergi látogatás után Róbert adta a Tecsenő nevet számunkra, ami a vezetéknevek kezdőbetűiből alkotott mozaikszó.

– *Mik a feladataitok? Hogyan dolgoztok?*

Legalább negyedévente szoktunk találkozni. Elkészítjük az éves munkatervet, és kidolgozzuk a nagyobb események programját. Megpróbáljuk érzékelni a mozgalomban tapasztalható változásokat, hol volna igény új csoport létrehozására, kiket szólíthatnánk meg előadónak stb. A nagy jubileummal kapcsolatban, de ettől függetlenül is vannak a mozgalomnak nemzetközi kapcsolatai. Most utazik például a Szelestei házaspár a szövetség nemzetközi találkozójára Chilébe, más fórumokon többször is képviselt bennünket a Varga házaspár. Áttekintjük az egyesület és alapítvány gazdasági ügyeit, a működési és beruhá-

zási költségeket. Mindig akad számtalan apró gyakorlati kérdés is.

– *A mostani szám témája éppen a döntések. A Vezetőségben Ti hogyan szoktatok dönteni?*

Az internet jóvoltából, ha bárki ír a tecseno@schoenstatt.hu-ra, azt mindannyian megkapjuk, reagálunk rá egymás között, és végül az ügyeletes szóvivő házaspár válaszol. Addig nem megy ki válasz, amíg egymás között nincs teljes egyetértés. Ez a találkozóinkon zajló megbeszélésekre is vonatkozik. Így ezeket az összejöveleteket nem lehet hatékonyságukban egy munkahelyi értekezlethez hasonlítani. Kezdetben nagyon nehéz volt elviselni, hogy mennyire időigényes a dolgok mögé nézni, és megvizsgálni, hogy az adott esetben mi mozgatja azokat, és mi lehet a Jóisten szándéka. Vagy hogyan reagáljunk egy szokatlan külső felvetésre. Ilyenkor felidézünk, hogy Tilmann atya mondott-e valamit hasonló esetben, vagy Kentenich atyánktól olvastunk-e valamit, ami eligazítást ad. Az alapelv, amit Tilmann atyától kaptunk az, hogy önállóan dolgozunk, és sokat beszélgetünk egymással.

Kiút a túlprogramozottságból

„Ha kellene egy illusztráció a lexikonba a túlprogramozott emberről, én lennék az” – gondoljuk ezt jópáran, nyilván joggal. Én is közéjük tartozom, mert valóban, sokszor azt sem tudom, hogy fiú vagyok-e vagy lány a sok tennivaló és rohanás miatt. Olyankor bármit megtennék egy kis szünetért, pihenésért, hogy végre együtt lehessenek a szerelmemmel, szüleimmal, barátaimmal stb.

Későn fekvés, korán kelés, nincs reggeli, rohanás, el kell érnem a buszt, feladatok, munka, megint utazás, plusz munka és még egy plusz munka, hogy végre összejöjjön az autóra való, azután haza, ott is a tennivalók, mert hogy néz már ki a konyha, segíts már, csináld meg, hány-szor kell kérni, ne izélj már... stb. és végre alvás, de az is igen későn. Másnap pedig kelés korán, és így tovább.

Azt hiszem ilyenkor az imaszándékok között a legnépszerűbb az, hogy „Uram,

adj egy kis pihit már!” De érdekes módon, amikor eljön a régen várt szabadidő, hirtelen zavarba jövök. Most mihez kezdjek? Persze délig alszom, na de utána mit csináljak? Azt hiszem, ilyenkor szokta a tenyerébe temetni az arcát a Jóisten. „Ezt kérted, ezért imádkoztál hozzám, erre te itt unatkozol?! Hát, amikor pörögtél a munkától, kreatívabb voltál a szabadidő tekintetében...” Persze igyekszem a kedvesemmel, szüleimmal, barátaimmal lenni, de sokszor csak fizikailag, lelkileg teljesen máshol vagyok, vagy éppen a munkámon gondolkodom, mintha hiányozna, vagy függnék tőle. Ahhoz tudnám ezt hasonlítani, mint amit egy lány mondott egy Pál Feris lelkigyakorlaton az Isten-élményekről. Sokszor megmutatja magát Isten az életében, a kérdés csak az, hogy ő ott van-e. Testben, lélekben. Hiszen hiába mutatja meg magát az Isten, ha észre sem veszi. Tudatosítani kellett ezt az életében, hogy bármikor felismerje, ha egyszer csak szembe jön vele az utcán.

A Jóisten, látván szabadidős unalmamat, joggal gondolhatja azt, hogy „akkor bizony visszateszlek a rohanásba, ott legalább kihasználtad az időt és többet gondoltál sóvárogva a szeretteidre”. Ha viszont látja, hogy kreatív vagyok a pihenésben is, lehet, hogy többször ad erre lehetőséget. Tudatosítás, kreativitás. Ezek tehát a jelszavak, és akkor talán még több alkalmam is lehet a kikapcsolódásra. Szerintem jó biznissz, én kipróbálom.

Mit jelent számomra Schönstatt?

Manapság az ember fia-lánya csak úgy dúskál a katolikus közösségekben. Ha ráadásul fővárosi fiatal vagy, akkor aztán végképp eláraszt a kínálat, ahol mindenki megtalálhatja a lelki alkátának megfelelő csoportot. És persze sokan vannak, akik egyszerre több helyhez is tartoznak. Plébánia, Schönstatt, Regnum. Számptalan közösség, kapcsolat, sőt talán feladat és kötelezettség is. Ha úgy tetszik, ezen a területen is kicsit *túlprogramozottak* letünk. Ebben a közegben sokszor el kell magyaráznunk, hogy mi is ez a Schönstatt, és miért jó itt lenni. Ezt pedig szerintem nagyon fontos tudatosítani magunkban, mert különben könnyen válik „muszájjá” a közösség, ahova csak a megszokás miatt nézünk le időről-időre. Ilyen szempontból én elég kényelmes helyzetben vagyok, hiszen nem a családom révén, kisgyerekkorom óta vagyok schönstatti, hanem gimnázium alatt ismerkedtem meg a mozgalommal, így bizony ezeket a kérdéseket meg kellett válaszolnom saját magamnak.

Ami engem hosszabb távon megfogott Schönstattban – a jó társaságon, meg a sok baráton kívül –, az a nagyon gyakorlati lelkiség volt. Nincsenek elvont gondolatok, elrugaszkodott elméletek vagy pusztán az érzelmekre építő módszerek. Viszont van egy nagy cél, amihez rengeteg tényleg gyakorlati, a mindennapokban használható eszközt kapok. Mindezt abszolút a mai körülményekhez és élethelyzethez igazítva. Ráadásul Kentenich

atya 100 évvel ezelőtt fogalmazta meg az alapokat, amelyek még ma is teljesen aktuálisak. Amikor elkezdtem komolyabban megismerkedni a schönstatti „kötelező olvasmányokkal”, akkor nagyon rácsodálkoztam az olyan megfogalmazásokra, mint a tömegember vagy a modern szent fogalma. Jó volt azzal találkozni, hogy lehet – sőt kell is – így gondolkodni a hitünkről. Egyetemistaként én ezt látom az egyik legnagyobb értéknek Schönstattban: világosan látja a mai világ problémáit, és fiatal katolikusként is elérhető szemléletet és módszereket kínál.

Aztán később nagyon fontossá vált mindaz, amit a felelősségvállalásról tanít Kentenich atya. Arról, hogy tevékenyen részt kell vállalnunk a magunk és a környezetünk formálásában. Arról, hogy bár önmagunkban kevesek vagyunk ehhez a feladathoz, Istennek és a Szűzanyának mégis szüksége van képességeink legjavára. „Semmit nélküled – semmit nélkülnünk.” Márpedig, ha ezt igyekszem komolyan venni, akkor a hitem nem a templomra és a szentmisére fog korlátozódni, hanem – bármifajta erőltettség nélkül – hatással lesz a mindennapjaimra. Ez is egy olyan szempont, amely a tevékeny fiataloknak sokat jelenthet. Az

A lánycsoportokról őszintén

Schönstatti lányokat kérdeztünk arról, hogy miért döntöttek a lánycsoport mellett, miért fontos nekik, hogy járjanak a találkozókra, mit szoktak csinálni. Mi az, amin lehetne javítani?

„Miért volt jó?

Jó volt, mert hasonlóan gondolkodó lányok tudtunk megbeszélni egy-egy témát, az örömeinket, a problémáinkat. Tudtunk egymástól tanácsot kérni, mások példájából meríteni.

Milyen szisztéma szerint működött?

Egy félévben általában egy női lelki-napos füzetet vettünk végig. Két hetente találkoztunk, előtte elolvastuk az adott részt, az adott alkalom felelőse összefoglalta az olvasottakat, és készült beszélgetésindító kérdésekkel. Min-

imádságban való elmélyülés gyakran nehezebben, lassabban, később megy, de az aktív munkán, a mindennapi élményeken keresztül könnyebben eljutunk Istenhez.

Összességében úgy érzem, hogy Schönstatt valami olyan természetességgel gondolkodik a vallásosságról, amely egy fiatal számára nagyon vonzó lehet. Nem kell valamilyen őszintétlen vagy túlzó ájtatosságot gyakorolni – erre egy kamasz különösen is érzékeny –, hanem személyes és aktuális módon élhetem a hitemet. Schönstatt pontosan így tud elvezetni egy nagyon mély imaélet és őszinte Istenkapcsolat felé.

den alkalommal egyikünk otthonában gyűltünk össze, és arra is kerítettünk sort, hogy meséljünk egymásnak az elmúlt két hetünkről, ami a találkozások között eltelt. Én egyetemistaként rögtön a csoport tagja lettem, már gimnazistaként tudtam, hogy van ilyen csoport és amint lehetett, szerettem volna csatlakozni ehhez a társasághoz, mert voltak ott barátaim és olyan lányok, akikre felnéztem.

Mi hiányzott?

Talán az hiányzott, hogy egyrészt nyissunk egy kicsit kifelé, hogy olyanoknak is legyen lehetőségük csatlakozni a közösségünkhöz, akik nem schönstatti családok gyermekei. Ami még kicsit hiányzott nekem, az az állandóság. Talán jobb lett volna hetente találkozni, és ta-

lán jobb lett volna, ha kicsit egységesebb koncepció szerint tudunk felkészülni az alkalomokra. Ami még kicsit hiányzott, az a szorosabb közösség. Kicsit talán kevés hangsúlyt fektettünk a közösség-építésre.

Hogy építő volt-e számomra?!

Többször volt rá példa, hogy gyakorlati feladatokat foglalmaztunk meg magunknak, vagy foglalmazott meg az aktuális alkalom felelőse nekünk, amit a hétköznapiakban gyakorolni tudtunk. Határozottan állítom, hogy nekem sokat adtak ezek az alkalmak, illetve a lányok.

A csoportunknak végig ugyanaz volt a vezetője, ami jó volt, mert nagyon jól vezette a csoportot, de talán ezt lehetne évente változtatni, hogy kicsit mindenki kipróbálhassa magát, illetve hogy ne egy ember vállal legyen mindig a felelősség. Azt viszont határozottan állítom, hogy egy csoportnak nagy szüksége van vezetőre, mert anélkül szétesik. Csak akkor tud megmaradni, ha már nagyon erős közösséggé formálódott, de még akkor is szerencsésebb, ha van vezetője.”

„Én úgy kerültem be az egyik csoportba, hogy egy nagyon jó barátnőm többször hívott, és bár nehezen, de sikerült rávennie, hogy elkezdjek járni az alkalomokra. Eleinte az volt a célom, hogy egy-két „gyűlésre” ellátogassak a barátnőm megnyugtatása végett, de úgy éreztem, akkor éppen nem erre volt szükségem. Végül elju-

tottam odáig, hogy ha nem találkoztam kéthetente a csoportommal, hiányérzetem lett. Az én példámon jól látható, hogy mennyire fontos a személyes, akár többszöri megkeresés.”

„Szerintem a legjobb az volt ezekben az alkalomokban, hogy a rendszeres találkozások által voltak olyan kisebb körök, amikben belül a tagok folyamatosan tudtak egymásról, így erősebb támaszt tudtak nyújtani egymásnak, mint a mozgalom lazább, tágabb közege.

Én úgy gondolom, ahhoz, hogy intenzív legyen a belső fejlődésünk, szükségünk van ezekre a mini-közösségekre, mert az ember nagyobb csoportban már nem nyílik meg olyan mértékben.

Számomra tehát a személyes kapcsolatok jelentették a legnagyobb értéket. Sokat nyújtott a „kivel-mi-va” kör is, mert bár néha túl sok idő elúszott velem, de segített abban, hogy kicsit könnyebbnek érezzem a személyes terheit azáltal, hogy megoszthatom azokat másokkal. Nagy ereje van annak, ha az ember

érzi, hogy egyszerre öt-hat ember teljes figyelemmel rá összpontosít.

A beszélgetős kör után többnyire az adott alkalomra „feladott” fejezet megvitatása következett.

Ez a rendszer szerintem nem működött rosszul, főleg eleinte, amikor még lelkesebb voltunk. Ahhoz, hogy ne vesszen el a motiváció, fontos, hogy olyan anyagot, könyvet vegyünk át, aminek a témája valóban mindenki szívügye, és

szívesen beszél róla. Akkor voltak nyögvenyelősek az alkalmak, amikor ez az elv nem valósult meg, viszont sokszor kimondottan jól beszélgettünk egy-egy kérdés kapcsán.

Úgy gondolom, kell, hogy legyen minden csoport esetében egy-egy felelős, aki nem hagyja, hogy elhaljanak a dolgok, hanem rendszeresen küldi az emlékeztető üzeneteket. Nem feltétle-

nül kell öt vezetőnek hívni, csak legyen EGY ember, aki feladatának tekinti, hogy életben maradjon a közösség. Nálunk hosszabb időn keresztül működött

az, hogy egymás után mindenki vállalt alkalmat, amikor ő vezette az imát és a beszélgetést.”

„A jó az volt, hogy hozám hasonló lányokkal találkozhattam. Mindig egy női lelki-napos füzetet beszélgettünk át. Ez általában jó volt,

bár volt, hogy nagyon lázadoztunk az ott megfogalmazott gondolatok igazsága ellen.

Azért nem járok most, mert egy másik csoportban mélyebb lelkiséget találtam. Nekem hiányoztak a fiúk szempontjai.”

„A Schönstatti kiscsoportoknak mindig jó hangulatuk volt. Öröm volt találkozni a lányokkal, és mind a pletykálások, beszélgetések, mind a lelki dolgokról való elmélkedések összeráztak, közelebb vittek minket egymáshoz. Sokszor rávilágítottak egyszerű, maguktól értetődő dolgokra, amikhez kellett a találkozók. Ami talán kisebb nehézség volt csoportunkban, az a vezető nélküliség. Néha jól jött volna, ha egyvalaki kezében tartja a csapatot. Itt legfőképpen a lelki dolgokra gondolok. Van hová

...szükségünk van ezekre a mini-közösségekre, mert az ember nagyobb csoportban már nem nyílik meg olyan mértékben.

fejlődünk, de számos szép élménnyel gazdagodtunk eddig is.”

„Leginkább azért jó, mert rendszeresség ad. Meg mert kiemel a hétköznapokból. Jó, hogy velem egykorú lányokkal beszélgethetek a Jóistenről, ilyesmikről. Nálunk úgy van, hogy először mindenki elmeséli, hogy mi történt vele az elmúlt időszakban. Ezután egy könyvet olvassunk (Mindennél is több kell). Majd erről beszélgetünk. Esetleg aki vezeti, kitalálhat valamilyen feladatot ehhez, vagy továbbgondolást. Ezeket megosztjuk. Néha imádkozunk is a végén. A múltkori csopin pl. húztunk neveket egymás között, és a következő időszakban azért imádkozunk, akit húztunk. Ez nagyon jól összehoz. :)

Szerintem nem kell vezető feltétlenül... Főként azért nem, mert egykorúak vagyunk, így meg tudjuk beszélni, hogy mi legyen. Minden alkalomra más ember készül, ami azt jelenti, hogy azon

az alkalmon ő „vezető”. De ez nincs ki-mondva, és nem is kell :)”

„Számomra a rendszeresség, a gyakorlatiasság volt az, ami talán a legtöbbet adott. A rendszerességet az imaéletben, gyakorlatiasságot a schönstatti eszmények megvalósításában. Emellett nagyon jó volt, hogy mindenki más nézőpontból tudott megközelíteni egy-egy témát, és azt megosztva, sokat tanulhattunk egymástól.

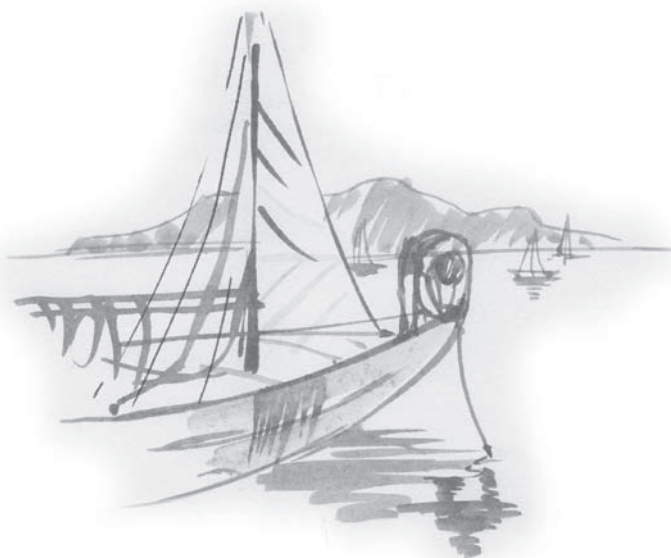
Mióta Budapestre költöztem, azóta jártam a csoportba, ahol a tagok cserélődtek, jöttek-mentek saját élethelyzetüknek megfelelően. Ez a nyitottság szerintem pozitívan hatott a csoportra, mivel nem voltunk nagyon szoros közösség, ezért tényleg mindig új lendületet tudott adni egy-egy új vagy visszatérő tag érkezése.

Talán szerencsésebb lenne egy olyan csoportalakítás, mely baráti kapcsolatokon alapszik. Szerintem csak úgy lehet közösséggé kovácsolódni...”

„Tetteink beépülnek a személyiségünkbe. Nem tudunk úgy jót tenni, hogy ezáltal jóvá ne váljunk. Nem tudunk úgy törekedni az igazságra, hogy ne váljunk egyre inkább igaz emberré. Nem tudunk úgy hazudozni, hogy ne váljunk előbb-utóbb hazuggá. Az ember végül azzá válik, amit tesz.”

Böjte Csaba

„Vágyunk fényeddé válni”

Lányhétvége 2012. ápr. 27–29. Székesfehérvár

Miután mindenki sikeresen megtalálta a Bory-várat, kezdetét vette a sok játék, nevetés (beugró) és beszélgetés.

Radnai Kingával lépésről lépésre átbeszéltük a jelmondatunk jelentését. Az előadás elején a tanár-diák viszony átalakult személyes beszélgetéssé. Ebből a délutánból mindenki bőségesen meríthetett.

Estére a Bory-vár teljesen más színekben tűnt fel. Ekkor sem menekültünk fedél alá, összekapaszkodva próbáltunk egymás fényeivé válni, amíg el nem kezdődött a „bújócska-fogócska” a sötét vár kerengőjében és kertjében.

Nappal Csermák Tomi vezetésével az egész várat megtekinthettük.

És egypár tanulság:

- meg lehet szokni az állandóan villogó fényképezőt (Barbidó's hobby)
- hogy mezítláb is lehet a pincékben túrázni

- és hogy a 60-cm átmérőjű pizzából háromnál többet nem érdemes rendelni!

Török Janka

Idén Székesfehérváron a Bory-várban volt a háromnapos tavaszi lányhétvége. Rengeteg új élménnyel gyarapodtunk. Az idei jelmondatot próbáltunk értelmezni (és értelmeztük is!!!). Aztán beszélgettünk a kegyelmi tőkéről, a lelki napirendről és még sok más olyan dologról, amely lelki gazdagságunkat növelte. Elkészítettük egy nagy lepedőre a lánytábor idei jelmondatát, amely a Diós ház falára fog kerülni. Éjszaka felmentünk a nagy kertbe, és bújócska-fogócskát játszottunk. Csodálom, hogy senki sem lett szívbajos... Harmadik nap egy szentmisével zártunk a tábort, majd fájdalmas búcsút vettünk egymástól. Számomra igazi testi-lelki felfrissülés volt ez a tábor is!

Monostori Sára

Lányhétvége

2012. ápr. 27–29.
Székesfehérvár

GRATULÁLUNK

a 2012-es Oázis fotópályázat győzteseinek!

I. helyezett: **Ramocsi Marinka**

II. helyezett: **Ramocsi Fanni**

III. helyezett: **Makó Zsoltné Kosinsky Márti**

Köszönjük a többi pályázónak a beküldött fényképeket:
Bangó-Fi Balázsnak és Melindának,
Bende-Hegy Eszternek, Pehm Juliannának,
Porubszki Gábornak!

Oázis fotópályázat csapata

